

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ ΜΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΣΥΝ ΤΩ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩ ΔΕΛΤΙΩ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ. 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 52

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † 'Ο Γρεβενῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† 'Ο Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† 'Ο Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† 'Ο Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

- καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 25
ἐξαμηνιαία τὰ ἡμῖς
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁμιλία εἰς τὴν Α' τοῦ ἔτους 1895 — Νεὶ Κωνσταντι-
νουπόλεως 1593—1604 — Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία — Ἐκκλη-
σιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις.

Ἀνώτερος κληρικὸς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν λογιωτέρων
καὶ ἐπιφανεστέρων ἐπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν
τὸν κατωτέρω λόγον, ὃν πάλιν ἀσμένως ἐπὶ τῇ εὐκαί-
ρῃ τοῦ νέου ἔτους καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύ-
νης καταχωρίζομεν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ φύλλου ἡμῶν
εἰς τὴν ἀριστοτεχνίαν αὐτοῦ καὶ γλαφυρότητα ἀρ' ἐ-
νός, καὶ εἰς τὰς ἐν αὐτῇ διατυπωμένους ἐμβριθεῖς καὶ
σοφὰς ἐννοίας ἀρ' ἐτέρου ἀποδιδέοντες.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Α' ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1895.

«Καὶ ὁ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ
ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ
ἀνθρώποις» [ΛΟΥΚΑ Β'. 52].

Ἡῦξανε ὁ Ἰησοῦς, ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ
ἐν Κυρίῳ εὐλογημένοι, ἡῦξανε κατὰ τὴν ἐπίγειον
αὐτοῦ ζωὴν, διαμεινόμενος ἡμέραν ἐξ ἡμέρας καὶ
ἔτος ἐξ ἔτους ὁ χρόνων ἐπέκεινα καὶ τῶν αἰώνων
ποιότης καὶ αὐξάνων κατὰ τὴν ἡλικίαν προέ-
κοπτε σοφίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώ-
ποις εἰς τρόπον ὥστε καὶ νὰ ἐκπλήττη διὰ τῆς
διδασκαλίας του, δωδεκαετῆς ἔτι ὢν, τοὺς γραμ-
ματεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ νομικοὺς, ὡς ἱστορήσεν ὁ
εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐν τῇ σήμερον ἀναγνω-
σθείσῃ ἡμῖν εὐαγγελικῇ περικοπῇ. Αὐξάνομεν

δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον εὐδοκεῖ ὁ Θεός, ὁ και-
ροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος,
νὰ ἔχη ἡμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῶν χρό-
νων· καὶ οὕτως ἐπιπλέοντες ἕκαστος ὡς πλοιά-
ριον ζωηφόρον ὑπὸ τῆς θείας χάριτος πηδαλιου-
χούμενον, καὶ ἐπιφερόμενοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, τῶν
μηνῶν, τῶν ἐτῶν, ἐσμέν ὁ μὲν παιδίον, ὁ δὲ
νέος, ὁ δὲ ἀνὴρ, ὁ δὲ γέρων· ἀλλὰ ὡς κύματα
θαλάσσια καὶ τὰ ἔτη καταδιώκοντα ἀμειλίκτως
τὸ ἐν τῷ ἄλλο προσαράσσουσιν εἰς τὴν ἀκτὴν με-
ταβαλλόμενα εἰς παρελθόν, καὶ αἱ ἡλικίαι ἐπίσης
σπεύδουσιν ὀρμητικώτατα νὰ καταλάβωσιν ἡ νεω-
τέρα τὴν ἀμέσως ἐπομένην συμπεριπλέκονται
καὶ τέλος συνεξαφανίζονται κατὰ συνέπειαν δὲ
φυσικὴν καὶ ὁ ἐπ' αὐτῶν φερόμενος ἄνθρωπος
καταβροχθιζόμενος ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρό-
νου ὀλίγον κατ' ὀλίγον, προσαράσσει ἐπὶ τέλους
εἰς τὴν ὄχθιν τοῦ τάφου, τοῦ τάφου ὁ ὁποῖος
εὐλόγως ἐκλήθη ἀληθὲς καταφύγιον τοῦ ἀνθρώ-
που, ἀσφαλὲς ἄσυλον αὐτοῦ· διότι μόνον πέραν
τοῦ τάφου ὁ ἄνθρωπος δὲν καταδιώκεται πλέον
ὑπὸ τοῦ ἀμειλίκτου χρόνου.

Αὐξάνοντες ἀρχόμεθα σήμερον νέου ἔτους,
ἀγαπητοί, καὶ ἅπαντες ὅσους ἡ θεία πρόνοια διέ-
σωσεν ἀπὸ τοῦ θανάτου, εὐφρόσυνον ἐτοιμαζό-
μεθα ἀπὸ τῆς χθὲς ἵνα διαχύσωμεν δεξιὰ καὶ
ἀριστερὰ εἰς πάντας τοὺς ἐντυγχάνοντας ἡμῖν
τὰς εὐχὰς τῆς καρδίας ἡμῶν, καὶ δεχθῶμεν
ἀμοιβαίως τὰς ἐκείνων ὑπὲρ ἡμῶν· καὶ ἐπειδὴ
«ἐκ Θεοῦ τε ἀρχεσθαι καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι»
ὀφείλουσιν οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεοι, σπεύσαντες
καὶ ἡμεῖς μετέβημεν εἰς τοὺς ἀγίους τοῦ Θεοῦ

οἴκους, ἵνα ἅμα μὲν δοξάσωμεν τὸν κατέχοντα ἐν τῇ χειρὶ τοὺς κρίκους τῶν χρόνων καὶ δωρησάμενον ἡμῖν τὸ ἥδη παρελθὸν ἔτος σῶον καὶ ἀπηλλαγμένον δι' ἡμᾶς θανάτου, ἅμα δὲ καθικετεύσωμεν αὐτὸν ἵνα ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἑλέους του ἐπιχορηγήσῃ ἡμῖν καὶ τὸ σήμερον ἀρχόμενον σῶον καὶ παντὸς κακοῦ ἀπηλλαγμένον. Σπουδαῖον τὸ ἔργον, σπουδαία ἡ χαρὰ ὅτι διεφύγομεν ἀβλαβεῖς τὸ ἥδη παρελθὸν ἔτος, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοι οἱ ἐξ αὐτοῦ κίνδυνοι ἂν κατεχράσθημεν αὐτοῦ· σπουδαῖοι οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ οἱ κίνδυνοι αὐτοῦ καὶ οἱ φόβοι ἐπίσης σπουδαῖοι· σπουδαῖα τὰ ἐξ αὐτοῦ κέρδη, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αἱ ζημίαι· σπουδαῖαι ἐὰν ὀλιγώρως παρέλθωμεν τὰ ἐπιβαλλόμενα σπουδαῖα καθήκοντα. Ἐνώπιον τοσούτων σπουδαιοτήτων ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχὴν σας εἰς ἀκρόασιν ὁμιλίας σκοπούσης νὰ ἀποδείξῃ εἰς ἡμᾶς ὅποσον ἀπατᾷ ὁ μέλλων χρόνος συνεπιφέρων τὴν κατάχρησιν τοῦ παρόντος, καὶ ὅποια τὰ μέσα τῆς τε ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν ἀπατηλῶν θελγνύτρων τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ παρόντος.

Α'.

Εἶναι ἀκατανόητον πῶς οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν στιγμὴν εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν, ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν ἡμερῶν, τῶν μηνῶν, τῶν ἐτῶν μετὰ τόσης ἀσφαλείας καὶ πεποιθήσεως ὥς ἂν εἰ εἴχομεν ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἢ διεθέτομεν τὸν χρόνον κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν θέλησιν. Συχνάκις συναντῶμεν ὄντα, δυστυχῆ, μολίς πνέοντα καὶ μολίς κινούμενα, ὁμοιάζοντα μὲ τυφλὸν ὅστις βαδίζει εἰς ὁδὸν σκολιάν καὶ ἀπόκρημνον καὶ δειλιᾷ νὰ θέσῃ τοὺς πόδας του ἐκ φόβου μὴ προσκρούσῃ καὶ καταπέσῃ· καὶ ὅμως, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, καίτοι ὄντα ἡμίνεκρα, πλάττουσι καὶ οὗτοι σχέδια ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ διανέμουνσι τὰς ἐβδομάδας καὶ τοὺς μῆνας οὕτως, ὥστε νὰ ὀρίζωσιν ἔργα δι' ἕκαστον τιμῆμα χρόνου, νὰ ταξιθετῶσιν ἐλπίδας, νὰ κτίζωσι θαρρούντως ἐπὶ τοῦ μέλλοντος! αὐριον θέλω πράξῃ τοῦτο, λέγει ὁ εἷς, μεθαύριον θέλω ἐκτελέσει ἐκεῖνο, λέγει ὁ ἄλλος, τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα θέλω ἐνεργήσῃ τὸ δεῖνα, λέγει ὁ τρίτος, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· Θεέ μου! ὅποσον ἐξαπατᾷ ἡμᾶς τὸ φιλόζωον καὶ εἰς ὁποίαν ἀνοιαν παρωθεῖ τὸ θελγνύτρον τοῦ μέλλοντος!

Πάντες γινώσκουμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀπηγορευμένον οὐδὲ ἐπίμεμπτον τὸ νὰ βλέπωμεν εἰς τὸ μέλλον καὶ σχηματίζωμεν ἐπ' αὐτοῦ σχέδια τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις κατορθοῦται ἐντὸς ὁρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, οὐδ' εἶνε ψεκτὸν τὸ νὰ λαμβάνωμεν ἐπομένως μέτρα ἀνάλογα ἢ πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ἢ πρὸς διατήρησιν καὶ αὐξήσιν τῆς περιουσίας, ἢ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν κοινῶν συμφερόντων. Καὶ βεβαίως ἡ δύναμις αὕτη τοῦ ἐνατενίζεσθαι εἰς τὸ μέλλον προνοητικῶς καὶ ἐνασχολεῖσθαι περὶ χρόνου μὴπω παρόντος εἶναι ἐν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς λογικῆς ἡμῶν φύσεως, καὶ μία τῶν μᾶλλον ψηλαφητῶν ἀποδείξεων τῆς πνευματικότητος τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία διατρέχουσα ἐν τῇ ἀχανεῖ τῶν αἰώνων ἐκτάσει ἐπιμελετᾷ τὸ παρελθὸν καὶ προμελετᾷ τὸ μέλλον διὰ τῆς προορατικότητος καὶ τῆς πλοκῆς τῶν συνδυασμῶν, ἐμβλέπουσα καὶ εἰς τὰ δύο ὡς εἰς τὸ παρόν. Ναί· τοῦτο γινόμενον τεκμηριοῖ τὴν λογικὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν πόθων καὶ σχεδίων ὅσα πλάττουμεν διὰ τὸ μέλλον, εἴμεθα ἡναγκασμένοι, ἐὰν σωφρονῶμεν, νὰ ἐπιγράψωμεν τὴν συνθήκην τῆς ὑποθέσεως «ἄγε νῦν, οἱ λέγοντες, σήμερον ἢ αὐριον πορευσόμεθα εἰς τὴν δετὴν πόλιν, καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, καὶ ἐμπορευσόμεθα καὶ κερδήσομεν· οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὐριον . . . ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς ἂν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ ζήσωμεν, καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο» λέγει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος (Δ', 13). "Ὡστε τὸ μέλλον εἶναι μέλλον δι' ἡμᾶς μόνον καθ' ὑπόθεσιν καὶ οὐχὶ κατὰ πραγματικὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐὰν μὲν τὰ σχέδια ὅσα διαθέτομεν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀφορῶσιν ἐπουσιώδη, οἷον νὰ ἀγοράσω ἢ πωλήσω τοῦτο, νὰ ἀποκαταστήσω τέκνον, νὰ κτίσω οἰκίαν, νὰ συστήσω κατάστημα καὶ τὰ παρόμοια, ἢ ζημία τῆς ἀποτυχίας μικρά, διότι ἔρχεται ὁ διάδοχος ἡμῶν, ἂν ἡμεῖς ἀποθάνωμεν, καὶ ἐκτελεῖ ἢ ἀπορρίπτει τὰ ἡμέτερα σχέδια, ἐννοεῖται ἄνευ τινὸς εὐθύνης ἢ κινδύνου ἡμῶν· ἐὰν ὅμως τὰ σχέδια ἀφορῶσι τὰ οὐσιωδέστατα, τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἡμῶν ζωῆς, καὶ συμβῇ πρὸ τῆς τούτων ἐκτελέσεως ὁ θάνατος ἡμῶν; Ἀ! τότε ἀνεπανόρθωτος ἢ ζημία, κατεστράφημεν πρὸ τοῦ ὑποθετικοῦ μέλλοντος τὸ ὁποῖον φρεναπατηθέντες ἐθεωρήσαμεν ὡς βέβαιον. Ἰδοὺ οἱ μεγάλοι κίνδυνοι εἰς τοὺς ὁποίους περιπίπτουμεν ἐνασμε-

νιζόμενοι νὰ στηρίζωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς ἐλπίδας ἡμῶν περὶ πραγμάτων τόσῳ σπουδαίων καὶ πολυτίμων ὅσῳ ἡ πνευματικὴ ζωὴ· οἱ ἀναβάλλοντες ἐπ' ἐλπίσι τοιαύταις τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας αὐτῶν περιπίπτουσιν εἰς τὸ αὐτὸ λάθος εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος ὁ εἰπὼν «ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα», ἐνῶ ἡ αὔριον ἦτον ἤδη ἀπωλεσμένη δι' αὐτόν· πάσχουσιν ὅμοια μὲ τὸν διψῶντα ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ, καὶ ὅμως εὐρίσκοντα ὕδωρ ἀλλὰ περιφρονοῦντα αὐτὸ ἐπ' ἐλπίσι κεναῖς ὅτι τάχα θὰ εὕρῃ καὶ ἀπωτέρω πον ἄλλο ὕδωρ· ἰδοὺ πῶς ὁ ἀφίνων νὰ παρέλθῃ τὸ παρὸν ἀνωφελῶς, καὶ ἀναβάλλον ἐπ' ἐλπίδι μέλλοντος ἐν βῆμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πᾶσα ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ ζωὴ, ἡ αἰωνιότης καὶ μακαριότης, ἀποβαίνει πλέον τι ἢ μωρός.

Ὁ οὕτως σκεπτόμενος βλέπετε ὅτι ἀρέσκειται νὰ περιχαράκῃ τὰς σκέψεις αὐτοῦ ὀπισθεν τῆς ἐλπίδος· ἐλπίζω, λέγει, νὰ μὲ ἀφίσῃ ὁ Θεὸς (καὶ ... καὶ βέβαια) διότι οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέφαι καὶ ζῆν αὐτόν», ναί, ἐλπίζω νὰ μὲ ἀφίσῃ καὶ τὸ ἔτος τοῦτο ἀναγινώσκων ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου τὰ καλὰ περὶ τῆς εἰς τὸ ἀγαθὸν ἐπιστροφῆς σχέδιά μου. Καὶ ὅμως τὴν τοιαύτην ἐλπίδα του δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ εἰς βάσεις στερεάς, διότι ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ οὐδαμοῦ θέλει εὕρῃ ὅτι ὁ Θεὸς ὑπόσχεται χρόνους εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀναβάλλουσι τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς ἐαυτῶν βελτιώσεως· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀγία Γραφή διδάσκει νὰ ἐπωφελώμεθα ἐκ τοῦ παρόντος καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν πεποιθῆσιν εἰς τὸ μέλλον. Τοῦτο σημαίνει ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, ὡς καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ μύλωνος καὶ ἡ τῆς συκῆς, ἡ γουν ὅτι ὁ μέλλον χρόνος εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἀδύνατος, καὶ οἱ φρόνιμοι δὲν πρέπει νὰ στηρίζωσι ποσῶς τὰς πεποιθήσεις εἰς αὐτόν,

Ναί, ὁ Θεὸς γινώσκει ἀληθῶς τὴν καρδίαν ἐκάστου κατὰ βάθος καὶ ἔχει μεμετρημένους τοὺς πόθους αὐτῆς· γινώσκει ὅτι συνήθως τὸ παρὸν ἔχομεν ἐν χρήσει διὰ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ πάθη ἡμῶν, καὶ ὅτι τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, σκεπτόμεθα νὰ χαρίσωμεν εἰς τὰς πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεις ἡμῶν! δύναται τις νὰ φαντασθῇ μεγαλειτέραν βλασφημίαν καὶ βαρυτέραν προσβολὴν κατὰ τοῦ Θεοῦ; καὶ δὲν ἀποβαίνομεν οὕτως ἀνάξιοι νὰ τύχωμεν μέλλοντος; Ἰδοὺ ἄλλοι μεγάλοι κίνδυνοι εἰς τοὺς ὁποίους περιπίπτομεν, ἐνασμενιζόμενοι νὰ στη-

ρίζωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς περὶ ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς βελτιώσεως ἡμῶν προθέσεις!

Ἄλλην ἀπάτην προκύπτουσα ἐκ τῆς ἄκρας εἰς τὸ μέλλον πεποιθήσεως εἶναι ἡ τῆς ἡλικίας· κατὰ τὴν φυσικὴν πορείαν τῶν πραγμάτων ἔχω ἔτι, λέγει ἕκαστος περὶ ἑαυτοῦ, ἡλικίαν καὶ ὁ τάφος εἶναι ἀκόμῃ μακρὰν μου· ἐγὼ ὅμως ἀγνοῶ κατὰ πόσον αἱ σκέψεις αὗται ἐπιβεβαιοῦνται ἐκ τῶν πραγμάτων· γινώσκω μάλιστα καλῶς ὅτι κατὰ τὴν συνήθη πορείαν οἱ ἄνθρωποι θνήσκουσιν ἀδιακρίτως ἐν ἐκάστη ἡλικίᾳ, ὅτι πολλάκις ἐν τι ἐλάχιστον, μία ἀφορμὴ ἀσήμαντος, ἀποστέλλει εἰς τὸν τάφον οὐχὶ μόνον τὸν γέροντα ἀλλὰ καὶ τὸ βρέφος, καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἄνδρα τὸν μᾶλλον ἀκμαῖον καὶ ὑγιᾶ, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη ὑγεία εἶναι πολλάκις πρόδρομος νόσου καὶ προάγγελος θανάτου, διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀπεφαίνοντο σοφώτατα «σφαλῆραι αἱ ἄγαν εὐεξία».

Οὕτω πως, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐξαπατᾷ ἡμᾶς διὰ διαφόρων μέσων καὶ θαμβώνει ἡ πρόοψις τοῦ μέλλοντος, καὶ παρασύρει ἡ ὄψις τοῦ παρόντος· ἀμφοτέρω δὲ ἀφαρπάζουσιν ἡμᾶς ἢ μᾶλλον ἡμεῖς ἀφαρπάζομεν αὐτά, καὶ τὸ μὲν παρὸν διαπαντῶμεν ἐφ' ᾧ μὴ δεῖ, εἰς εὐτελῆ, ἀπρεπῆ καὶ παράνομα, τὸ δὲ ἀπὸν ἔτι, προδιαθέτομεν εἰς ἀγαθὰ, καὶ ἔπειτα, παρὸν γινόμενον, μεταχειριζόμεθα κακῶς ὡς καὶ τὸ προγενέστερον παρόν. Καταχρώμενοι οὕτω τοῦ παρόντος καὶ ἀφορῶντες εὐέλπιδες εἰς τὸ μέλλον ἀναβάλλομεν διαπαντὸς τὰ ἀγαθὰ ἔργα, τὸ καθῆκον τῆς ἀρετῆς, ἥτις εἶναι ἔργον ἐκάστης ἡμέρας, ἐκάστης ὥρας, ἐκάστης στιγμῆς παρουσίας, διερχόμεθα δὲ καὶ παρερχόμεθα τὰ χρονικὰ διαστήματα ἀφιέντες τὰς ματαιότητας νὰ κατακυριεύσωσιν ἡμῶν, τὰς κακὰς ἐξεις νὰ ἐνισχύωνται, τὰς χάριτας τοῦ Θεοῦ νὰ ἐλαττώνται, τὰ δῶρα τῆς φύσεως καὶ τῆς ἡλικίας νὰ κατασπαταλῶνται ἀνωφελῶς, τὴν καρδίαν νὰ σκληρύνηται, τὸ σῶμα νὰ ἐξασθενῇ, τὸ πνεῦμα νὰ σβεन्नύνηται εἰς τὰ μάταια, καὶ τὰ πάντοτε καλὰ φαινόμενα σχέδια καὶ πάντοτε ἀνεκτέλεστα μένοντα, τῆς κατὰ Θεὸν δηλονότι μορφώσεως ἡμῶν, νὰ ἐκλείπωσι μὲ τὴν πνοὴν τοῦ θανάτου. Ὑψιστε Θεέ! ὅποια πλάνη! ὅποια ψυχικὴ ζημία! ... Ἀλλὰ μὴ ἀποθαρρυνθῆτε, ἀδελφοί· ὑπάρχουσι τὰ μέσα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν ἀπατηλῶν θελημάτων τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ παρόντος.

B'.

Πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἀνήκουσι τῷ Θεῷ καὶ πᾶσαι ἐπομένως πρέπει νὰ ἀφιερόντωνται εἰς δόξαν ἐκείνου «σὴ ἐστὶν ἡ ἡμέρα καὶ σὴ ἐστὶν ἡ νύξ» ἔψαλλεν ὁ Δαβὶδ τῷ Θεῷ· ἐκάστη ἡμέρα καὶ ἐκάστη νύξ εἶναι σχετικῶς πρὸς ἡμᾶς μία εὐεργεσία τῆς θείας Προνοίας, ἐν τεμάχιον τοῦ βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἡμῖν, ἵνα ἐν αὐτῷ ἐκτελέσαντες ἔργα κατὰ τὸ δυνατόν ἄξια τῶν δωρεῶν τοῦ ἀγαθοδότη Θεοῦ, ἄξια τῆς ἰδιαίτερας ἐκάστου ἀποστολῆς καὶ προσήκοντα τῇ λογικῇ ἡμῶν φύσει, συνεχίσωμεν τὴν παροῦσαν ζωὴν μὲ τὴν ἀνέσπερον ἐκείνην καὶ μακαρίαν, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν λογικὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἥτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ ἡ καθολικὴ διδασκαλία τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Δὲν δύναται τις ἀρκούντως νὰ καταμετρήσῃ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας τὴν ὁποίαν ἐπισπᾶται ὁ δαπανῶν ἐν ἀμελείᾳ ἢ ἐν λήθῃ τῆς σωτηρίας του τὰ χρονικὰ διαστήματα τῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν, τῶν ἐβδομάδων, τῶν μηνῶν καὶ τῶν ἐτῶν, τὰ ὁποῖα διαδέχονται ἀλλήλα ἀδιακόπως καὶ ρέουσι ὀρμητικώτατα χωρὶς νὰ ἐπανέρχωνται πλέον, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπώλεια εἶναι ἀπολύτως ἀνεπανόρθωτος· ὁ Μιτυληναῖος Πιπτακός, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἐρωτηθεὶς ποτε παρά τινος, κατὰ τὸν Πλούταρχον, τί πρᾶγμα εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ πολυτιμώτατον, ἀπήντησεν **ὁ χρόνος**· καὶ ὁμολογουμένως εἶχε μέγα δίκαιον ὁ σοφὸς ἐκεῖνος ἀποφανθεὶς οὕτω· διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὔτε ἀποκτᾶται κατὰ βούλησιν, οὔτε ἀγοράζεται ἢ πωλεῖται, ἀλλὰ δίδεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ δίδεται **ἅπαξ μόνον**, ἵνα χρησιμεύσῃ τῷ ἀνθρώπῳ εἰς διάπραξιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του, εἶναι τὸ πολυτιμώτατον τῶν δώρων τῆς θείας Προνοίας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πράττει καὶ ὀφείλει νὰ πράττῃ ὁ λαμβάνων τι ἐπὶ συνθήκῃ, τοῦτο ἐπιβάλλεται καθηκόντως καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπον διὰ τὸ παρεχόμενον δῶρον τοῦ χρόνου· ὁ ἐργάτης λόγου χάριν ἀποδίδει λόγον εἰς τὸν διὰ τοῦ ἡμερομισθίου ἐξαγοράσαντα τὴν σωματικὴν ἐργασίαν του· ὁ ὑπηρετῆς καὶ οἰοσδήποτε ὑπάλληλος ἀποδίδει εὐθύνας τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν μισθωσάμενον κύριον· ὁ ἔμπορος εἰς τοὺς

συνεταίρους του ἂν ἔχῃ, εἰ δέ μή, εἰς ἑαυτόν, σταθμίζων τὰ κέρδη καὶ τὰς ζημίας του· ἄρα καὶ ἕκαστος ὀφείλει λόγον καὶ εὐθύνας εἰς τὸν Θεόν, παρὰ τοῦ ὁποῖου δωρεῖται ὁ χρόνος· ἀλλὰ καθὼς ὁ ὑπόλογος ἐργάτης, ὑπηρετῆς, ὑπάλληλος, εἰς εἶνε συνετός, δίδωσι λόγον ἐν πρώτοις εἰς ἑαυτόν, ἥγουν συλλογίζεται, μελετᾷ τὰ καθήκοντά του, περισυλλέγει τὴν ἐργασίαν διὰ τοῦ νοός του, ἀριθμεῖ, τακτοποιεῖ, καὶ τότε μόνον ἡσυχάζει ὅταν πεισθῇ ὅτι εἶναι ἔτοιμος πρὸς πᾶσαν ἐξέλεγχιν, τοιουτοτρόπως ὀφείλει νὰ πράττῃ καὶ πᾶς ἄνθρωπος δι' ἐκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπάδων τῷ Θεῷ τὸ Δαβιδικόν: «σὴ ἐστὶν ἡ ἡμέρα καὶ σὴ ἐστὶν ἡ νύξ» νὰ σκέπτηται καὶ φροντίζει νὰ ἔχῃ ἔργα θεάρεστα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐργασμένα. Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐφήρμοζεν εἰς ἑαυτόν καὶ ὁ μέγας τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος Πυθαγόρας, καὶ αὐτὸ συνίστα ὡς σωτήριον καὶ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του, ἐντελλόμενος εἰς ἕκαστον νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτόν καθ' ἐκάστην ἡμέραν λέγων «ποῖ παρέβην; τί δ' ἔορξα; τί μοι δεόν οὐκ ἐτετέλεσθον; ἥγουν εἰς ποίας παραβάσεις νόμου ἐξέκλινα; ποῖα ἔργα λόγου ἄξια κατώρθωσα; καὶ εἰς ποίας ἐλλείψεις καθήκοντος ὀφειλομένου ὑπέκυψα ἀσυγγνώστως; Καὶ ἂν πρὸ τῆς ἀληθινῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ἐσκέπτοντο οὕτως οἱ συνετοί, πῶς ἤθελε συγχωρηθῇ ἢ ὡς πρὸς τοῦτο ὀλιγορῖα τῶν χριστιανῶν, ἂν μὴ καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἂν μὴ κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἑορτήν, πρὸς τοιοῦτους βεβαίως σκοποὺς καθαγιασθεῖσαν, διότι «σχολάσατε, καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός»· διατάττει ἐν Γραφαῖς αὐτὸς ὁ Θεός· πῶς ἤθελε συγχωρηθῇ, λέγω, ἂν μὴ κατὰ μῆνα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατὰ τινὰς ὁρισμένους ἐποχάς, ὧν μία καὶ ἐπίσημος ἡ πάροδος ἐνός ἔτους καὶ ἡ εἴσοδος νέου, δὲν πρέπει νὰ γίνηται τοιαύτη ἐξέλεγχις; δὲν ὀφείλει ἕκαστος ἐν τοιαύτῃ ἐπισήμῳ ἡμέρᾳ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς συνειδήσεώς του, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὸ πνεῦμά του, νὰ φυλλομετρήσῃ τὰς δέλτους τῆς μνήμης του, νὰ περισυλλέξῃ τὰ περιστατικά του, νὰ ἐξετάσῃ, νὰ ζυγωστατήσῃ ἐνθεν μὲν καὶ νὰ εὕρῃ τὰς ἀδικίας καὶ παρανομίας καὶ πανουργίας ὅσας ἔπραξεν εἰς τοὺς ὁμοίους του, ἐνθεν δὲ τὰς ἀμαρτίας ὅσας ἐξετέλεσε πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὰς ἐλλείψεις τῶν σπουδαίων καθηκόντων ὅσα περιέμενον αὐτὸν καὶ ἐξ ἀδιαφορίας παρέλειπεν; ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ὀφείλει νὰ ἀναθεωρήσῃ μετ' ἀκριβείας ἐπιμε-

λημένης τὸ ἥδη παρελθὸν ἔτος τῆς ζωῆς του; καὶ διὰ μὲν τὰς ἀταξίας καὶ πλημμελείας νὰ ἐξαιτησῇται ἐν συντριβῇ καρδίας τὸ θεῖον ἔλεος, λέγων μετὰ τοῦ Δαβὶδ «ἀμαρτίας νεότητός μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῇς», ἐφιστῶν ἀποφαστικῶς τὴν προσοχὴν του καὶ οὕτως εἰπεῖν ὀρκιζόμενος καὶ αὐτὸς ὡς ὁ Δαβὶδ νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ ταύτας «ὥμοσα καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου»; ἐὰν δὲ εὕρῃ ἐν τῇ φυλλομετρῇ τῶν ἔργων του καὶ τινα καλὰ καὶ θεάρεστα, νὰ ἀπονείμῃ ἐν ταπεινοφροσύνῃ τὴν χάριν [εἰς] τὸν Θεὸν «παρ' οὗ πᾶσα δόσις ἀγαθῆ», ἐπάδων καὶ πάλιν μετὰ τοῦ Δαβὶδ «μὴ ἡμῖν Κύριε μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν ἐν τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου».

Αἱ! ἀδελφοὶ χριστιανοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἂν «ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται, καὶ πρέπει νὰ ἐρεύγηται διὰ τὸν ἄνθρωπον «ρῆμα» ζωῆς θείας, καὶ ἂν «νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει» καὶ πρέπει νὰ ἀναγγέλλῃ «γινώσιν δόξης Θεοῦ», ἂν ἐκάστη ἡμέρα ἐντέλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, «ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος... καὶ ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας» πολὺ περισσότερον ἐντέλλεται τοῦτο ἕκαστον ἔτος, καὶ πολὺ περισσότερον ἀπαιτεῖ εὐθύνας παρ' ἐκάστου ἡμῶν ἕκαστον ἔτος λῆγον, εὐθύνας, ἂν ἐξετέλεσεν ὅσα ἡ χρονικὴ διάρκεια καὶ ἡ κατάστασις τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἐπέβαλλον αὐτῷ, ἂν ἐξέτεινε τὰς ρίζας τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτοῦ ζωῆς βαθύτερας καὶ ἀπέκοψε τὰ παρὰσι-
τα πάθη τὰ ἐκμυζῶντα τὸν ζωογόνον χυμὸν του, ἂν ἀνυψώθῃ ὑψηλότερον ὥστε αἱ ἀκτῖνες τοῦ νοητοῦ ἡλίου νὰ ζωογονῶσιν αὐτὸν πανταχόθεν, ἂν παρέσχε καρποὺς ἀξίους τῆς λογικῆς αὐτοῦ φύσεως καὶ τῆς τοῦ Πλάστου ἀγαθότητος. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ συγγραφεὺς τῆς Κλίμακος, βιβλίου σοφῆς καὶ θεωρητικῆς τῶν πνευματικῶν ἀναβάσεων, λέγει ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς του εἶχον «πτυχίον μικρὸν» κρεμᾶμενον ἐκ τῆς ζώνης ἐκάστου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐσημείουν τοὺς καθ' ἡμέραν λογισμοὺς αὐτῶν καὶ ἐξήγγελλον τῷ προεστῶτι πρὸς κρίσιν καὶ τιμωρίαν ἢ διόρθωσιν· καὶ ἡμεῖς ἄρᾳ γε δὲν ὀφείλομεν ἂν μὴ τοὺς λογισμοὺς ἀλλὰ τὰς παρανομίας νὰ σημειῶμεν καὶ διορθῶμεν. Οὕτω μόνον ὁ χρόνος δὲν παρέρχεται ματαίως καὶ ἀνωφελῶς, ἀλλὰ τοῦναντίον μάλιστα παρέρχεται καταλείπων ἡ-

μῖν ἐκάστοτε νέα συστατικὰ στοιχεῖα ζωῆς κρείττονος, ἀγιωτέρας, θειοτέρας· οὕτω μόνον ἔχομεν καὶ τὴν ζωὴν γλυκεῖαν καὶ ἀτάραχον, ὡς ἀπεφάνητο καὶ ὁ σοφώτατος Σωκράτης, ὅτε ἐρωτηθεὶς «τίνες ἀταράχως ζῶσιν, ἔφη, οἱ μηδὲν ἑαυτοῖς συνειδότες ἄτοπον»· καὶ οὕτω μόνον διὰ τῆς ἐξετάσεως ἡμῶν αὐτῶν ἀποδίδομεν εὐθύνας τῷ ἐν ἡμῖν θεῷ κριτηρίῳ, καὶ προετοιμαζόμεθα πρὸς τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ φοβερὰν κρίσιν, ἥτις θέλει ἔχει ἅμεσον καὶ μόνον καὶ ἀμείλι-
κτον πλεόν κριτὴν αὐτὸν τὸν Θεόν...

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἅς μὴ λησμονώ-
μέν ποτε, εὐλογημένοι χριστιανοί, ὅτι ἐκάστη στιγμή τοῦ χρόνου εἶναι πολύτιμος δωρεὰ τῆς θείας Προνοίας, παρεχομένη οὐχὶ πρὸς διασκεδάσεις ματαιάς, οὔτε πρὸς εὐθυμίας ἀνοσίους, οὔτε πρὸς φιλήδονον καὶ ἐναμάρτυτον διαγωγὴν, οὔτε πρὸς διάπραξιν ἔργων τοῦ σκότους καὶ τῆς πονηρίας, ἀλλὰ πρὸς ἀγαθοποιάν, πρὸς διάπραξιν ἔργων καλῶν, πρὸς τελειοποίησιν ἡμῶν αὐτῶν καὶ ἀνύψωσιν εἰς Θεόν· ἅς ἔχομεν ὑπ' ὄψει ὅτι μέγας ὁ κίνδυνος, κατὰ τὸν Χρυσόστομον, ἂν δαπανῶντες τὸ παρὸν εἰς ἔργα ἄκαρπα καὶ ἀνόσια, ἐπιφυλάττωμεν διὰ τὰ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ, διὰ τὸν Θεόν, μόνον τὸ μέλλον· «ἐὰν αἰεὶ τὸ σήμερον παρατρέχων, λέγει ὁ θεὸς Πατὴρ εἰς ἕκαστον, ἐπιτηρῇς τὸ αὔριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ κλεπτόμενος ὥσπερ ἐκείνου τρόπος, λέγοντος, ἐμοὶ δὸς τὸ παρὸν, Θεῷ δὲ τὸ μέλλον, ἐμοὶ τὴν νεότητα, Θεῷ δὲ τὸ γῆρας, ἐμοὶ τὰς ἡδονάς, ἐκείνῳ τὴν ἀχρηστίαν, ὅσος ὁ περὶ σὲ κίνδυνος!» ἅς ἀναλογιζόμεθα πάντοτε ὅτι ἕκαστον ἀνατέλλον ἔτος ἐνδέχεται νὰ ᾔνε τὸ τελευταῖον τοῦ βίου ἡμῶν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἀπαιτεῖται ταχεῖα μετάνοια ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κακοῖς, καὶ ταχεῖα ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν καθηκόντων ὅσα ὁ Θεός, ἡ ἀνθρωπότης, ἡ πατρίς, ἡ οἰκογένεια, τέλος ἡ ἀγία ἡμῶν πίστις ἐπιβάλλουσιν· εἰς τοῦτο προτρέπεται ἡμᾶς καὶ ὁ σήμερον ἐορταζόμενος μέγας Βασίλειος, ὁ ὁποῖος ἐμπεφορημένος ἀπὸ τὰς εὐαγγελικὰς διδασκαλίας, ἐποιεῖτο τὸν βίον διαρκῇ μελέτῃ θανάτου· καὶ εἰς δὲ φιλόσοφος στωϊκὸς (ὁ Μουσώνιος) ἔλεγεν «οὐκ ἔστι τὴν ἐνεστηκυῖαν ἡμέραν καλῶς βιώναι μὴ προθέμενον αὐτὴν ὡς ἐσχάτην εἶναι»· καὶ ἡμεῖς λοιπὸν μετὰ πολλῶ πλείονος ἐπιτάσεως δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι ἔνεκα τῶν πολλῶν ἀδυναμιῶν ἡμῶν καὶ τῶν θελγνύτρων τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι,

σχεδόν εἰπεῖν, ἀδύνατον νὰ διανύσωμεν καλῶς τὸ σήμερον ἀνατεῖλαν ἔτος, ἂν μὴ προὑποθέσωμεν ὅτι ἐνδέχεται νὰ ἦνε ἡμῖν τὸ τελευταῖον· ναί, μὴ ἐκπλήττησθε ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ταύτῃ ἀληθείᾳ, τὸ τελευταῖον. Ἀλλ' ἐγὼ ἱκετεύω τὸν Ὑψιστον ὁλοψύχως ὅπως χαρίσῃται ἡμῖν αὐτὸ οὐχ ὡς τὸ τελευταῖον τοῦ βίου, ἀλλ' ὡς τὸ τελευταῖον τῆς ἀτάκτου καὶ κακῆς ἡμῶν ζωῆς, καὶ πρῶτον νέου βίου ἀξίου τῆς μεγάλης κλήσεως ἡμῶν ὡς χριστιανῶν ὀρθοδόξων. Εἴθε ἡ ὁμιλία αὕτη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ζώπυρον τοιαύτης καινῆς ζωῆς καὶ νὰ παράσχῃ πᾶσιν ἡμῖν εὐλόγους ἀφορμὰς πρὸς συχνὴν ἀναθεώρησιν τῶν διανοημάτων, τῶν βουλευμάτων καὶ τῶν πράξεων ἡμῶν, καὶ πρὸς ἐξέλεγχιν αὐτῶν ἀκριβοῦς ἐνώπιον τοῦ πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρόντος Θεοῦ, ᾧ πρέπει ἐκάστοτε πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνῃς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν

ΝΑΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ*

ἔτει 1593-φ καὶ 1604-φ.

Μέχρι τοῦδε προσεπαθήσαμεν νὰ φέρωμεν μίαν συμφωνίαν μεταξὺ μερῶν τινῶν τοῦ καταλόγου τοῦ Τρύφωνος καὶ τοῦ ἑτέρου, τοῦ Πατερᾶκη. Δηλαδή·

1] ὁ εἰς Ἀσπροκαστρινὰ ἅγιος Δημήτριος δύναται νὰ εἶναι ὁ εἰς Ἀγχερμέν-μαχαλεδὰ ἅγιος Δημήτριος· ἀλλὰ τὸ Ἀσπροκαστρινὰ ἀναφέρει καὶ ἄλλαχοῦ ὁ Πατερᾶκης μεταξὺ τῶν Ἐξ Μαρμάρων καὶ τοῦ Τοπ-καπισί· πάντως εἶναι τοῦτο δηλωτικὸν ἑτέρας τοποθεσίας οὕτως ὡσαύτως Ἀσπροκαστρινὰ καλουμένης ἔτει 1604-φ. Ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτῃ ὑπῆρχε, κατὰ τὸν Πατερᾶκην, ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ὁ Τρύφων ἀληθῶς ἔτει 1593 φ εἶδεν εἰς Ἐξ Μάρμαρα ἐν τῇ θέσει Ἀσπροκαστρινὰ (sic) ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ εἰς τὸν ἱερομόναχον αὐτοῦ Παρθένιον ἔδωκεν ἕνα χρουσοῦν, ἕνα δὲ ἕτερον εἰς αὐτὸν τὸν ναόν. Ὁ ναὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸν εἰς Ἐξ Μάρμαρα ἕτερον ναόν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὃν ἰδίᾳ σημειοῦται ὁ Πατερᾶκης, διότι καὶ αὐτὸς ὁ Τρύφων σημειοῦται τοῦτον ἰδίᾳ, ὀνομάζων καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ὑπηρετοῦντα ἱερέα· ἄρα τὰ Ἀσπροκαστρινὰ τοῦ Τρύφωνος καὶ τὰ δεύτερα Ἀσπροκαστρινὰ τοῦ Πατερᾶκη ἐσχημάτιζον

ἰδίαν ἐνορίαν ἐγγὺς τῶν Ἐξ Μαρμάρων. Τὰ ἕτερα λοιπὸν Ἀσπροκαστρινὰ, ἔνθα ὁ τοῦ Πατερᾶκη ναὸς ἁγίου Δημητρίου, ἢ πιθανῶς ὁ ἕτερος τοῦ Τρύφωνος εἰς Ἀγχερμέν-μαχαλεδὰ, πρέπει νὰ ζητηθῇ εἰς ἐνορίαν κειμένην μεταξὺ τῆς πύλης Ἀδριανουπόλεως καὶ τοῦ Τοπ-καπισί, ἔνθα λήγει ὁ τοῦ Πατερᾶκη κατάλογος τῶν ἐν τῇ πόλει ναῶν. Τούτου δὲ λαμβανομένου ὑπ' ὄψει, ἡμεῖς ταυτίζομεν ἐκεῖνον πρὸς τὸν ναὸν ἁγίου Δημητρίου τὸν ἐν τῷ σημερινῷ Σαρμασίκ, ὅπερ καὶ ὁ Τρύφων καὶ ὁ Πατερᾶκης ἀγνοοῦσιν.

2] ἡ εἰς Παλάτια Παναγία τοῦ Τρύφωνος εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερᾶκη Παναγία τοῦ Πέτρου βεηδόδα. Καὶ σημειωτέον ὅτι ὁ Τρύφων κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο ὀνομάτων, Παλάτια καὶ Μπαλάτι· Παλάτια ἀναμφιβόλως ἐννοεῖ τὰ ὀσπίτια τῶν Βλάχων ἡγεμόνων.

3] ὁ Ροδίτης ἅγιος Γεώργιος φαίνεται πως ὦν αὐτὸς ὁ εἰς Κατακουζηνοῦ-μαχαλεδὰ, ἂν καὶ ἡ συνταύτισις αὕτη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῇ σήμερον.

4] Ὁ εἰς Φενέρ-καπισί ἅγιος Γεώργιος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ τοῦ Πατερᾶκη εἰς Φανάριον.

5] ὁ εἰς Διπλοφάνορ-μαχαλεδὰ ἅγιος Γεώργιος ἡμπορεῖ κάπως νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸν ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερᾶκη ναὸν ἁγ. Γεωργίου εἰς Καλλιγαρίαν, ἂν καὶ ἡ συνταύτισις αὕτη παρουσιάζει πολλὰς ἀπορίας.

Ὁ εἰς Εὐλομάσγιδον ἅγιος Δημήτριος δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Τρύφωνος, ὁ δὲ Πατερᾶκης διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἁγ. Δημητρίου τοῦ καλουμένου Κανανοῦ. Κανανοῦ δὲ ἁγ. Δημήτριος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ τοῦ Κανάβη καλούμενος, ἀπὸ 1683-ου ἔτους ὁ τῆς Εὐλόπορτας. Τὸ Εὐλομάσγιδον ὁ Πατερᾶκης τοποθετεῖ μεταξὺ τῆς Ἀγριδιανῆς καὶ τοῦ Μουχλίου· τοῦτο δὲ λαμβανόμενον ὑπ' ὄψει φέρει ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ταυτίσωμεν τὸν εἰς Εὐλομάσγιδον ἅγιον Δημήτριον μὲ τὴν ἐκκλησίαν τῆς γυναικειᾶς μονῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἣτις, ὡς ὁ Τρύφων βεβαιεῖ, ἦτον ἐκ πλαγίου τῆς Παμμακαρίστου, καὶ καταστραφείσης ταύτης ἐπετράπη περὶ τὸ 1593-ον ἔτος ἡ ἐκκλησία αὐτῆς μόνῃ νὰ μένῃ ὡς ἐνοριακὴ, μεταβαπτισθεῖσα τότε εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου· καὶ ἂν ἡ συνταύτισις αὕτη εἶναι ἐπιτυχής, τότε πρέπει περὶ τὴν Παμμακαρίστον νὰ ὑπάρχῃ καὶ σήμερον τόπος τις καλούμενος Ταχτά-τεκές· βεβαίως δὲ τὸ Εὐλομάσγιδον εἶναι μετάφρασις τοιοῦτου τινὸς ὀνόματος, ἐκτὸς ἂν τὸ Εὐλομάσγιδον ἔχῃ μᾶλλον σχέ-

* Συνέχ. ἀπὸ σελ. 551-555.

σιν πρὸς τὸ Παρμὰ-καπί, ἔνθα καὶ ναὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Τέλος νέοι ναοὶ τῆς Πόλεως, κατὰ τὸν Πατερὰκην, συγκρινομένου τοῦ καταλόγου αὐτοῦ πρὸς τὸν ἕτερον τοῦ Τρύφωνος εἶναι οἱ ἐπόμενοι:

- 1) Κανανοῦ "Ἅγιος Δημήτριος.
- 2) Ἀγιάς Πόρτα. "Ἅγιος Νικόλαος.
3. 4) Δημακέλιον. Ὁ Χριστός. Καὶ ἡ Παναγία.
- 5) Πελιγράδι Ἡ Παναγία.
- 6) Τοπ-καπισή. Ὁ "Ἅγιος Νικόλαος.

Δύο τῶν ναῶν τούτων, ὁ τοῦ Τοπ-καπισή ἁγ. Νικόλαος καὶ ὁ τοῦ Μπελιγραδίου Παναγία, φαίνονται ἀντικαταστήσαντες ἐτέρους ναοὺς, ὑπὸ τοῦ Τρύφωνος ἐν ταῖς ἐνορίαις ἐκείναις ἀναφερομένους· ἀλλ' ὁ τοῦ Κανανοῦ ἁγ. Δημήτριος εἶναι παράδοξον, πῶς δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Τρύφωνος, ἀφοῦ δὲ εἶναι γνωστὸν, ὅτι οὗτος εἶναι ἀρκούντως παλαιός. Ἡ δὲ ἔτει 1597-φ ὁ Πηγᾶς ὠνόμαζεν αὐτὸν ναὸν μοναστηριακόν (Κ. Σάθα βιογραφ. σχεδ. περὶ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β', σ. πβ'). Τοῦτο ὁδηγεῖ ἡμᾶς νὰ νομίζωμεν ὅτι καὶ ὁ Τρύφων αὐτὸν γινώσκει, διότι οὗτος ἀναφέρει πραγματικῶς μονὴν τοῦ ἁγ. Δημητρίου ἐγγὺς τῆς πύλης τοῦ Μπαλατᾶ, νοῶν ἀναμφιβόλως αὐτὴν τὴν τῆς Εὐλόπορτας, τὴν ὕστερον εἰς ἀπλὴν μεταβληθεῖσαν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν, αὐτὴν δηλαδὴ τὴν ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερὰκη Κανανοῦ λεγομένην ἔτει 1604-φ καὶ ὕστερον ἐκ παρετυμολογίας τοῦ Καναβῆ μετονομασθεῖσαν, περὶ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ φαντασία τινῶν ἐλλογίμων ἐσχημάτισε μύθους ἀνατρέχοντας εἰς βυζαντινὴν οἰκογένειαν Καναβοῦ ἢ Καναβῶν. Καὶ τοῦ ναοῦ λοιπὸν τοῦ Κανανοῦ γνωστοῦ ὄντος τῷ Τρύφωνι, ὁ ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ Πατερὰκη προκύπτων ἀριθμὸς ναῶν μεταγενεστέρων τοῦ 1593-ου ἔτους ἐν τῇ Πόλει περιορίζεται εἰς πέντε. — Οἱ τοῦ Διμακελλίου ναοὶ δὲν εἶναι γνωστοὶ τῷ Τρύφωνι, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἐνορίαν αὐτὸς Διμακελλίου γινώσκει· ἦτον ἄρα αὕτη ὡς κατοικία χριστιανῶν μεταγενεστέρα τοῦ 1593-ου ἔτους.

Καὶ σήμερον ἡ μνήμη αὐτῆς εἶναι ἐξηφανισμένη· σημειώσεως ὅμως ἄξιον εἶναι ὅτι τὸ ἀκραιφνὲς βυζαντινὸν τοῦτο ὄνομα ἐσώζετο ἔτι 1604-φ. Ὁ Βυζάντιος εἶχε προσδιορίσει αὐτὸ εἰς Μπίτ-παζάρ ('Η Κ)πολις, τ. Ι. σ. 439), ἀλλὰ κατὰ τὸν Πατερὰκην ἐκεῖτο μετὰ τῆς Ἀγιάς-Πόρτας καὶ τῶν Ψαροπωλείων, τουτέστι τοῦ Μπαλὸνκ-παζάρ. Σημειώσεως ἄξιον εἶναι ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερὰκη, ὅτι δὲν ἀναφέρεται αὐτόθι ἡ τοῦ Ἐγρί-Καπί Πα-

ναγία, ἣν ὁ Τρύφων ὀνομάζει λέγων ὅτι τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀναφέρων ἅμα καὶ τὸν ἱερέα αὐτῆς Πέτρον. Σημειώσεως ὠταύτως ἄξιον εἶναι, ὅτι ὁ Πατερὰκης ἀγνοεῖ καὶ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ποτηρᾶ, ὃν ὁ Τρύφων ἀναφέρει ρητῶς μὲ τὸν ἱερέα τοῦ Δημήτριον καὶ λέγει, ὅτι κεῖται «ἐγγὺς τοῦ παλαιοῦ πατριαρχείου», τουτέστι τῆς Παμμακαρίστου. Εὑρε δὲ τότε ὁ Τρύφων (1593) ὡς νέον Πατριαρχεῖον τὴν γυναικείαν μονὴν Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (ἄλλην τινά, οὐχὶ τὴν προσημειωθεῖσαν ἐκ πλαγίου τῆς Παμμακαρίστου), εἰς ἣν ἔδωκεν ἐκ προσώπου τοῦ κυρίου του 60 χρυσοῦς, ἔδωκε δὲ καὶ τῇ ἡγουμένῃ αὐτῆς Κητσίανῃ καὶ τῷ παρ' αὐτῇ παπᾶ Ἰωάννῃ ἀνὰ τρεῖς χρυσοῦς. Ἀπαριθμεῖ καὶ ἐτέρας χρηματικὰς δωρεάς· ἅπασαι δὲ ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν 60+65 χρυσῶν, 5 ἀλτινίων καὶ 5 ντένεγκ. Τῷ δὲ οἰκουμηνικῷ πατριάρχῃ Ἱερεμίᾳ Β-φ ἔδωκε 500 χρυσοῦς. Ἡ γυναικεία αὕτη μονή, ἥτις ἔτι 1593-φ ἐδόθη τῷ πατριάρχῃ εἰς τόπον τοῦ παλαιοῦ Πατριαρχείου τῆς Παμμακαρίστου εἶναι πιθανῶς ἐκείνη, περὶ ἧς ὁμιλοῦσίν τινες τοῦ 16-ου αἰῶνος περιηγηταί, ἡ ἔνδον τῆς πύλης Ἀδριανουπόλεως, ἥτις ἔτι 1637-φ μετεβλήθη εἰς τέμενος τοῦ Μπαϊράμ-πασᾶ (Δοσιθείου ἱστορία, σ. 1171). Ἐκτὸς τῆς ἐτέρας ἐκ πλαγίου τῆς Παμμακαρίστου μονῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἣν ὁ Τρύφων εὑρεν ἔτι 1593-φ ἡρπαγμένην καὶ τὸν ναὸν αὐτῆς ἐνοριακὸν καταστάντα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Δημητρίου, — ὑπῆρχεν ἐγγὺς πάλιν τῆς Παμμακαρίστου ἐτέρα μονή, ἡ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ὁ Τρύφων ἦτον ἐντεταλμένος νὰ δώσῃ αὐτῇ ἐκ προσώπου τοῦ κυρίου του εἴκοσι χρυσοῦς, ἀλλ' ἀτυχῶς εὑρε μόνον τὴν ἐκκλησίαν αὐτῆς ἀφαιμένην εἰς τάξιν ἐνοριακῆς, διὰ καὶ τοὺς χρυσοὺς ἔδωκε τῷ χειροτονηθέντι ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου ἡγουμένῳ τῆς ἐν τῷ νησίῳ Σωζοπόλεως μονῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, πρὸς χρῆσιν τῆς ἀδελφότητος αὐτῆς, ἥτις, ὡς εἶπε τῷ Τρύφωνι ὁ Ἱερεμίας, ἡρίθμει τότε 130 πατέρας. Ἡ ἐκκλησία λοιπὸν ἐκείνη φαίνεται οὕτα αὐτῇ ἡ τοῦ Ποτηρᾶ, ἣν ὁ Τρύφων ἔχει ἐγγεγραμμένην ἰδίᾳ ἐν τῷ γενικῷ τῶν ναῶν καταλόγῳ, σημειώσας ἅμα ἐν αὐτῷ ὅτι κεῖται «ἐγγὺς τοῦ παλαιοῦ πατριαρχείου»· ὡς ἱερέα δὲ αὐτῆς εὑρε παπᾶ τινὰ Δημήτριον. Ὑπῆρχε καὶ ἐτέρα μονή Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐγγὺς τῆς πύλης τοῦ Μπαλατᾶ, εἰς ἣν ὁ Τρύφων ἦν ἐντεταλμένος νὰ δώσῃ τεσσαράκοντα χρυσοῦς· ἀλλ' εὑρε καὶ αὐτὴν (1593) κατεστραμμένην, τῆς ἐκκλησίας μόνης ἀφεθείσης ὡς ἐνο-

ριακής αὕτη δὲ ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ τοῦ Κυνηγοῦ, ἣν ὁ Τρύφων ἔχει ὡταύτως καταγεγραμμένην ἰδίᾳ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ναῶν, παρασημειωσάμενος ἐκεῖ ὅτι κεῖται εἰς Μπαλὰτ-καπί καὶ ὅτι τρεῖς ἔχει ἱερεῖς· τούτων δ' ὁ πρῶτος ὠνομάζετο Μητροφάνης. Ἡ δ' ἐκκλησία αὕτη, ἡ πρότερον μὲν μοναστηριακή, εἶτα δὲ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυνηγοῦ, εἶναι ἀναντιρρήτως ἐκείνη, ἣν ὁ Πατερὰκη ὠνομάζει «Αἰγιαλός· Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος». Τέλος ὁ Τρύφων τὰ τῆς εἰς Μπαλὰτ καπί μονῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χρήματα ἔδωκεν ἐτέρα μονῇ τῇ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἃν καὶ περὶ αὐτῆς οὐδεμίαν εἶχεν ἐντολὴν ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Ρωσίας· αὕτη δὲ ἡ τοῦ ἁγίου Δημητρίου μονὴ ἦτο, κατὰ τὸν Τρύφωνα, ἐγγὺς τοῦ Μπαλὰτ-καπί, καὶ ὡς ἐλέγχθη ἀνωτέρω δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸν περὶ τὴν Εὐλόπορταν τόπον, ἐνθα σήμερον κεῖται ἡ τοῦ Κανανοῦ καὶ κατόπιν Κανάβη ἐνοριακὴ ἐκκλησία.

Ἐνταῦθα λήγει ἡ ἡμετέρα ἐργασία ἐπὶ τῶν διαφορῶν, αἵτινες προκύπτουσιν ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ καταλόγου τοῦ Πατερὰκη καὶ τοῦ ἐτέρου παλαιότερου, τοῦ Τρύφωνος, καί, ὡς νομίζομεν, ἐπὶ ἡλθεν ἰκανὴ συμφωνία μεταξὺ αὐτῶν. Ὑπολείπεται δὲ νὰ εἰπώμεν ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τῶν ἐτέρων τῆς πόλεως ναῶν, τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερὰκη. Πρῶτον ὁ ἔνδον τῆς πύλης Ἀδριανουπόλεως ἁγ. Γεώργιος εἶναι γνωστὸς τῷ Τρύφωνι· ὡταύτως ἡ Κυρία τῶν Οὐρανῶν, ἣν ὠνομάζει Κερὰ τοῦ Οὐρανοῦ(ς), λέγει δ' ὅτι ἔκειτο εἰς Ἐδρινέ-καπί· ὡταύτως ἡ Μπαλίνου Παναγία· ὁ Ταξιάρχης τοῦ παπᾶ Λουκά, ὁ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερὰκη σημειούμενος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ παρὰ τῷ Τρύφωνι σεσημειωμένος ἐγγὺς τῆς πύλης Μπαλὰτ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ· ἡ ἐκκλησία αὕτη δύναται πιθανῶς νὰ ταυτισθῇ μὲ τὴν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, τὴν «εἰς τὴν Ζουρόπετραν», ἥτις εἶχε κατ' ἔπει 1730 φ (Α. Ὑψηλάντου τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν, σ. ...). Ἡ ἐν τῇ Ἀχριδιανῇ ἐκκλησία ἁγίου Νικολάου εἶναι γνωστὴ καὶ τῷ Τρύφωνι, λέγοντι ὅτι κεῖται ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ὁχρί-μαχαλεδά· ὡς Ἀχριτανῶν δὲ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐθεωρεῖτο κατὰ τὸν κ. Γεδεὼν ἄχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ νῦν ἤδη λήγοντος τούτου αἰῶνος ἡ τῶν Ταξιαρχῶν ἐν Βαλατᾷ ἐκκλησία (Μ. Γ., Ἐκκλησῖαι τῶν Ὁρθοδόξων ἐν Κιπύλει, 1888, σ. 13). Τὸ Κογλίον (=Μογλίον) τοῦ Πατερὰκη εἶναι βεβαίως lapsus calami· αὐτὸς ὁ Τρύφων γινώσκει Παναγίαν εἰς Μούγλια-μαχαλεδά, καὶ ἱερέα αὐτῆς ἓνα τινὰ Γεώργιον. Ὁ εἰς Ψαροπωλεῖα ναὸς ἁγίου

Γεωργίου, ὅστις ἐπὶ Πατερὰκη δὲν ὑπῆρχεν, ἦτον ἄκματος ἐπὶ Τρύφωνος (1593), ἔχων εἰς ὑπηρεσίαν αὐτοῦ δύο ἱερεῖς, Ἑρμογένην καὶ Φίλιππον· τὸν δὲ τοῦ ναοῦ τόπον ὠνομάζει Μπαλοῦκ-παζάρ. Γινώσκει ὡταύτως τὴν εἰς Κοντοσχάλιον ἁγ. Κυριακὴν· ἀλλὰ τὸν τόπον τῶν ναῶν ἁγ. Νικολάου, Προδρόμου καὶ Ἐλπίδος ὠνομάζει Κούμ-καπί. Γινώσκει καὶ τὸν εἰς «Ἀρμένιδες» ἁγ. Νικόλαον, λέγων αὐτὸν κείμενον εἰς Κούμ-καπί ἀρμένικα». Γινώσκει ὡταύτως τὸν Βλάγκα μαχαλεδά καὶ τὰς αὐτοῦ δύο τοῦ Πατερὰκη ἐκκλησίας· ἀλλ' ἡ τούτων ἐτέρα τιμᾶται κατὰ τὸν Τρύφωνα ἐπ' ὀνόματι Θεοδώρου στρατηλάτου καὶ Θεοδώρου Τήρωνος. Γινώσκει ὡταύτως τὰς εἰς Πσαμάτια ἐκκλησίας ἁγ. Γεωργίου, Νικολάου καὶ Πολυκάρπου· σημειοῦται δὲ αὐτοῦ καὶ μίαν Παναγίαν, ἥτις ἀναντιρρήτως εἶναι ἡ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερὰκη Χρυσалиθινή. Τὴν Καραμανίαν ὁ Τρύφων ὠνομάζει Καραμάν-μαχαλεδά, ὁ αὐτοῦ δὲ ναὸς τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης εἶχεν ἔπει 1593 φ πέντε ἱερεῖς καὶ τρεῖς διακόνους. Τούς εἰς Ἐξ Μάρμαρα τρεῖς ναοὺς γινώσκει ὡταύτως ὁ Τρύφων.

Ἐκ τῶν λοιπῶν ἔξω τῆς Πόλεως ναῶν ἄγνοεῖ ὁ Τρύφων παντελῶς τὸν εἰς Τάτα-βούλα ἁγίον Δημήτριον· ἐπομένως δύναται οὗτος νὰ θεωρηθῇ μεταγενέστερος τοῦ 1593-ου ἔτους. Γινώσκει ὅμως ὁ Τρύφων τὴν ἁγίαν Παρασκευὴν τοῦ «Χὰς-χιοῖδά». Τὴν ἐν τῷ Γαλατᾷ Χρυσοπηγῇ ὁ Τρύφων ὠνομάζει ἀπλῶς Εὐαγγελισμόν, τιθέμενος αὐτὴν πρώτην· δευτέραν ἐκεῖ ἐκκλησίαν ὠνομάζει τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου· τρίτην τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἀπλοῦν «Χριστὸν» τοῦ καταλόγου τοῦ Πατερὰκη· τετάρτην τὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου· πέμπτην τὴν τῆς Ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου· ἕκτην τὴν Ἐκοστελέτσα (=Καστελιώτισσαν), ἀνατεθειμένην τῇ Γεννήσει τῆς Θεοτόκου· ἐβδόμην τὴν τῆς Μεταμορφώσεως, ἥτις ἀναμφιβόλως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πατερὰκη Χριστὸν τὸν Κρεμαστόν· ὀγδόην τὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου· ἐνάτην τὴν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, οὗσαν ἄγνωστον τῷ Πατερὰκη καὶ ἐπομένως κατστραφεῖσαν μετὰ τὸ 1593-ον ἔτος· δεκάτην τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἥτις φαίνεται ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἀπλὴν τοῦ Πατερὰκη Παναγίαν· ἀλλ' ἡ τοῦ Πατερὰκη Ἐλεούσα Παναγία εἶναι παντελῶς ἄγνωστος τῷ Τρύφωνι· ἐπομένως δύναται αὕτη νὰ θεωρηθῇ μεταγενέστερα τοῦ 1593-ου ἔτους.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ναῶν, οὓς ἀπαριθμεῖ

ὁ Πατεράρχης, οὐδὲν λέγει ὁ Τρύφων, ἐπειδὴ δὲν εἶχε περὶ αὐτῶν ὠρισμένην τινὰ ἐντολὴν τοῦ κυρίου του· ἔδωκεν ὁμῶς ἐλέη χρηματικά τοῦ μεγάλου δουκὸς εἰς τὴν μονὴν Παναγίας τὴν ἐν τῷ Μαυρομόλῳ, ἀπέχονταν τῆς Πόλεως 15 τουρκικὰ μίλια· εἰς τὴν μονὴν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τὴν ἐν τῇ νήστῳ Χάλκῃ· ὡσαύτως εἰς τὴν αὐτοῦ μονὴν τῆς Ζωοχρῆκῆς Τριάδος· ἦτον ἐντεταλμένος νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ μονὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου, κατὰ τὸν εἰς χειρὰς του δουκὸς κατάλογον· ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη ἀνεκαλύφθη μὴ οὔσα μονή, ἀλλ' ἀπλῶς κοινὴ τοῦ χωρίου τῆς Χάλκης ἐκκλησία, τινὰ τῶν διὰ τὴν μονὴν ἁγ. Νικολάου ὠρισμένων νομισμάτων ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκεῖ μονὴν Γεωργίου τοῦ θαυματουργοῦ, ἃν καὶ δὲν ἦτο αὕτη ἐγγεγραμμένη ἐν τῷ δουκικῷ καταστίχῳ του· ἔδωκεν ὁμῶς ἐξ ἐκείνων καὶ εἰς τὸν ἱερέα Νικόλαον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου τρεῖς χρυσοὺς· ἔδωκεν ὡσαύτως εἰς τὴν Νέαν Μονὴν τῆς Χίου, κατὰ θέλησιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, τρεῖς χρυσοὺς, ἐγχειρίσας αὐτοὺς τῷ ἡγουμένῳ Μωϋσεῖ· εἶπε δὲ τῷ Τρύφωνι ὁ Ἱερεμίας, ὅτι ἡ μονὴ ἐκείνη ἦτο κτίσμα τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου καὶ ἔτι ἀριθμεῖ 180 Πατέρας, ἐξ ἐλεημοσύνης καὶ ἐργοχειρῶν πορίζομένους τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μεγαλύνωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ καταλόγου τοῦ Τρύφωνος ἢ τοῦ Πατεράρχου· συμπέρασμα ὁμῶς τοῦ ὅλου λόγου ἡμῶν εἶναι τό, ὅτι ἄνευ ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς χρηζομένης ὕλης εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἱστορίας τῶν ἐν Κ[α]π[ο]λ[ι] νῶν περιττὸν καὶ παντελῶς ἄσκοπον εἶναι νὰ γράψῃ τις περὶ αὐτῶν ἀξιωματικῶς τῷ τρόπῳ καὶ μὲ παντελῶς ἀβυσίμους εἰκασίας.

Ἐν Πετρούπολει, 1900 Μαρτίου 14.

Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς.

Διορθωτέα

Ἐν τῇ διχτρίβῃ ταύτῃ τοῦ κ. Κεραμεύς ἐγένοντο λάθη τινὰ ἐκ σπουδῆς πρὸς ταχεῖν ἐκδόσιν τοῦ 48ου τεύχους, ἅτινα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα.

Ἐν Σελ. 522, στήλῃ 1, γραμμῇ 12, ἀντὶ τοῦ ὁμολογιῶν ἀνάγνωθι ὁμιλιῶν. Αὐτόθι ἐν στήλῃ 2 ἐν τῇ τελευταίᾳ γραμμῇ ἀντὶ τοῦ Ἱεροδολύμων ἀνάγνωθι Ἀλεξανδρείας.

Ἐν Σελ. 523, στήλῃ 2 ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω γραμμῇ 4 ἀντὶ τῶν ἀλλὰ 49 ἀνάγνωθι ἀλλὰ 47.

καὶ πάλιν αὐτόθι ἀνωτέρω, ἐν γραμμῇ 14, ἀντὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνάγνωθι μόνον ἔδωκε.

Ἐν Σελ. 524, στήλῃ 1, γραμμῇ 38 διςστράφη ὁ λόγος, ὅστις ἔχει κατὰ τὸ χειρόγραφον οὕτως: ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀντ' αὐτοῦ τῷ αὐτῷ ἔτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὃν ἀγνοεῖ ὁ Τρύφων, καὶ ἐπομένως κτλ.

Ἐν Σελ. 525, στήλῃ 1, γραμμῇ 8 ἀντὶ τῶν ἀφοῦ δὲ ἀνάγνωθι ἀφοῦ δά. Καὶ πάλιν ἐν γραμμῇ 16 8 ἐξέπεσε μία πρῆνθεις πρὸ τοῦ ὅπερ. Αὐτόθι ἐν γραμμῇ 38 ὁβελιστέον τὸ περιττὸν ἐκεῖ.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Official Year Book of the Church of England, 1900, ἥτοι ἐπίσημος ἐτησίᾳ ἐκθεσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, 1900, ἐν Λονδίῳ.

Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, δωρηθέντι τῇ Α.Θ.Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας, περιλαμβάνεται ἡ ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐν τῇ Ἀγγλικανῇ ἐν γένει Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸ πᾶρελθὸν ἔτος, ἐξ ἧς ἀριδῆλως καταφαίνεται ἡ γιγαντιαία ἐργασία ἡ ἐπιτελουμένη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ὑπὸ τε καθαρῶς χριστιανικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν καὶ ὑπὸ φιλανθρωπικὴν καὶ παιδευτικὴν ἔποψιν.

Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ, ἐκδομένη ἐτησίως τῇ ἐγκρίσει τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ τῶν ἐπισκόπων τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς γίνεται ἰδίᾳ λόγος περὶ τῶν ἔργων ἐκάστης τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων, συντομωτάτην τῶν ὁποίων περίληψιν παρέχουμεν ἐνταῦθα φρονούντες ὅτι, ἕνεκα τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκατέρωθεν ἐκδηλουμένης συμπαθείας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων καὶ τῆς ἡμετέρας, αὕτη ἐνδιαφερόντως θέλει ἀναγνωστῇ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κληρικῶν καὶ λογίων ἐν γένει.

Τὸ βιβλίον διήρηται εἰς 13 κεφάλαια ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὁποίων γίνεται λόγος περὶ τῆς δράσεως τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ἧς προΐσταται ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας, καὶ ἣτις ἀποτελεῖται ἐκ 2 ἀρχιεπισκοπῶν καὶ 30 ἐπισκοπῶν.

Ἐν τῷ α' κεφαλαίῳ ἀναφέρεται μετὰ λύπης ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποψηφίων πρὸς χειροτονίαν ἐσημέραι ἐλαττοῦται ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ παρέχονται διὰ-

φοροι πληροφορίες περί θεολογικῶν σχολῶν καὶ περί σωματείων παρεχόντων συνδρομὰς εἰς σπουδατὰς τῆς θεολογίας.

Ἐν τῷ β' γίνεται λόγος α'] περί τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀνέγερσιν καὶ ἐπιδιόρθωσιν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀναφέρεται ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὑπὲρ οὗ πλεῖστα σωματεῖα ἐργάζονται ἐν πάσαις ταῖς ἐπισκοπαῖς, ἐδαπανήθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1862—1897 ὑπὲρ τὰ 20 ἑκατομμύρια λιρῶν· β'] περί τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καθεδρικῶν ναῶν μετ' ἀναγραφῆς τῶν ὠρῶν καθ' ἃς ἐν αὐτοῖς τελεῖται ἡ θεία εὐχαριστία καὶ γίνονται τὰ κηρύγματα γ'] περί τῆς αὐξούσης θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῶν μέσων, ὧν γίνεται χρῆσις ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς, ἅτινα συνίστανται εἰς τὴν κατάρτισιν καὶ ὑποστήριξιν σωματείων σκοπούντων τὴν ἐνίσχυσιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς ἐν γένει· δ'] περί τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης· ε'] περί τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ σωματείων ἐπίσης ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου ζητήματος τῆς ἀκρατείας ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ τῆς προσβολῆς τῆς δημοσίας ἠθικῆς τῆς διαφθειρούσης, ὡς ἐν τῷ βιβλίῳ ἀναφέρεται, τὸν ἐθνικὸν τῶν ἁγγλῶν χαρακτῆρα. Περὶ τῶν σωματείων τούτων τῶν ἐργαζομένων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐκτενέστατος γίνεται λόγος καὶ πλεῖσται περί τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν παρέχονται πληροφορίες.

Ἐν τῷ γ' κεφαλαίῳ ἀναγράφεται ἡ δρᾶσις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει, ὑπὲρ ἧς αὕτη δαπανᾷ ὑπὲρ τὸ ἐν ἑκατομμύριον λιρῶν ἑτησίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπασχολοῦσα ὑπὲρ τὰς 50 χιλιάδας διδασκάλων καὶ παρέχουσα διδασκαλίαν εἰς 1,800,000 μαθητάς, βοηθουμένη καὶ ἐν τούτῳ ὑπὸ πλείστων σωματείων.

Ἐν τῷ δ' κεφαλαίῳ γίνεται λόγος περί τῆς ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας δράσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ διαφόρων σωματείων καὶ ἐκτίθενται ἐκτενῶς αἱ ἐργασίαι τῶν σωματείων τούτων, ὧν σπουδαιότερα εἶναι τὸ ἐν ἔτει 1708 συστάς καὶ σκοποῦν τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ἡ πρότινος ἐορτάσασα τὴν ἑκατονταετηρίδα αὐτῆς Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐταιρεία, καὶ πρὸς διάδοσιν χριστιανικῶν γνώσεων, ἧτις ἐδημοσίευσεν ἄχρι τοῦδε τὸ εὐχολόγιον εἰς 18 γλώσσας ἐν Εὐρώπῃ, 29 ἐν Ἀσίᾳ, 29 ἐν Ἀφρικῇ, 20 ἐν Ἀμερικῇ, 5 ἐν Πολυνησίᾳ, καὶ ἡ Βρεττανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρεία, ἧτις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1804 μέχρι σήμερον

ἐξέδωκεν 160,009,393 ἀντίτυπα Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης καὶ ἀποσπασμάτων αὐτῶν.

Τὸ ε' κεφάλαιον πραγματεύεται περί τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἀποικίαις· ἐξ αὐτοῦ μαθητόμεν ὅτι ἐν τῇ **Βρεττανικῇ Ἀμερικῇ** ὑπάρχουσι 3 ἀρχιεπισκοπαὶ καὶ 27 ἐπισκοπαί, ἐν **Αὐστραλίᾳ** 1 ἀρχιεπισκοπὴ καὶ 14 ἐπισκοπαί, ἐν **Ἰνδία** 21 ἐπισκοπαί, ἐν **Ἀφρικῇ** 18, ἐν **Νέᾳ Ζηλανδίᾳ** καὶ τῷ **Εἰθνηκῷ** 8 καὶ ἐν **Εὐρώπῃ** 1, ἡ τοῦ Γιβραλτάρ ἐν ἔτει 1842.

Ἐν τῷ σ' κεφαλαίῳ ἐκτίθενται τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐν κοινῇ οὐσῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἥτοι α'] τῆς **Ἐκκλησίας τῆς Ἰρλανδίας**, ἀποτελουμένης ἐκ δύο ἀρχιεπισκοπῶν καὶ 11 ἐπισκοπῶν· β'] τῆς **Ἐκκλησίας τῆς Σκωτίας**, ἀποτελουμένης ἐξ 7 ἐπισκοπῶν καὶ γ'] τῆς **Ἐκκλησίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς** ἀποτελουμένης ἐκ 59 ἐπισκοπῶν καὶ 25 ἱεραποστολικῶν ἐπισκοπῶν.

Ἐν τῷ ζ' ὁ λόγος περί τῆς Ἐκκλησίας ἐν Συνόδῳ, τ. ἔ. περί ἀποφάσεων, ληφθειῶν ἐν διαφόροις κατὰ τόπους συνόδοις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἐν ταῖς ἀρχιεπισκοπαῖς καὶ ἐπισκοπαῖς κατὰ τὸ ἔτος 1899 περί διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ περί τῆς ἀποφάσεως τῶν ἀρχιεπισκόπων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς χρήσεως τοῦ λιθάνου ἐν τῇ λειτουργίᾳ καὶ τῶν φώτων ἐν ταῖς τελεταῖς.

Ἐν τῷ η' καὶ θ' ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν χειροτονηθέντων ἐπισκόπων καὶ τῶν συλλόγων τῶν μεριμνούντων περί ὑλικῆς συνδρομῆς τοῦ κλήρου.

Τὸ ι' πραγματεύεται περί διαδόσεως τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ συσφίξεως τῶν μελῶν αὐτῆς πρὸς καταπολέμησιν τοῦ παπισμοῦ καὶ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ αἱρέσεων διὰ διαφόρων σωματείων, ὧν τὰ ὀνόματα καὶ ἡ δρᾶσις ἀναφέρονται.

Τὸ ια' κεφάλαιον εἶναι χρονολογικὸς πίναξ διαφόρων γεγονότων ἐκκλησιαστικῶν, ἐγκαινίων ἐκκλησιῶν, χειροτονιῶν, θανάτων ἐπισκόπων κλπ. λαβόντων χώραν ἐν ἔτει 1899.

Ἐν τῷ ιβ' κεφαλαίῳ ἀναφέρεται ἡ σχέσις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς διάφορα κοινωνικά ζητήματα καὶ ἐν τῷ ιγ' ἡ νέα ἐκκλησιαστικὴ φιλολογία, τ. ἔ. σύντομος βιβλιολογία τῶν τελευταίως ἐκδοθέντων ὑπερδιακοσίων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων.

Ἐν τέλει ἔπεται ἑκατοντασέλιδον παράρτημα διαφόρων πολυτίμων στατιστικῶν πληροφοριῶν περί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας.

Τοιοῦτον εἶναι ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ τὸ περιεχόμενον τοῦ προκειμένου ἔργου, ὅπερ κάλλιστα δυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν σύγχρονον ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας.

Μ Γ. ΘΕΟΤΟΚΑΣ δικηγόρος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων. — Ἡ ἱερὰ ἀκολουθία τῶν ὡρῶν τῶν Χριστουγέννων ἐψάλη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου τῇ Κυριακῇ, παραμονῇ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τῆς εἰθισμένης ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τάξεως, χοροστατοῦντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἀρχιερέων. Τῇ δὲ ἐπαύριον Δευτέρᾳ, ἡμέρᾳ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ἡ ἀκολουθία ἤρξατο συνωδᾷ τῷ δημοσιευθέντι ὡρολογίῳ, ἐτελέσθη δὲ ἡ εἰθισμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία μετ' ἐπιδαλλούσης μεγαλοπρεπειᾶς, συνιερουργούντων τῇ Α. Θ. Παναγιότητι πάντων τῶν ἁγίων συνοδικῶν, πλὴν τῶν ἁγίων Δέρκων καὶ Λιτίσης ἀπόντων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν. Ὁ ναὸς ἦν κατὰ μέτρον εὐτεβοῦς ἐκκλησιασματος, πανταχούθεν τῆς βασιλευούσης συρρέοντος ὅπως παραστῇ εἰς τὴν πατριαρχικὴν λειτουργίαν. Παρέστη δὲ χοροστατῶν ἐν τῷ παρθρονίῳ ἐν στολῇ καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, ὃς καὶ ἀπήγγειλε, κατὰ τὸ εἰωθός, τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν προσευχήν.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ Α. Θ. Π. ἀνελθοῦσα μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ. Συνοδικοῦ ἐδέξατο τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῶν ἁγίων συνοδικῶν, προσφωνήσαντος Αὐτῇ τοῦ πρώτου τῇ τάξει ἐκ τῶν παραστάντων ἁγίων ἀρχιερέων ἁγίου Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου καὶ τῆς Α. Θ. Π. ἀπαντησάσης τὰ εἰκότα.

Συμφώνως δὲ τῇ γενομένῃ δηλώσει ἡ Α. Θ. Π. ἐξηκολούθησε μετὰ μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας καὶ Τρίτης δεχομένη τὰς εἰθισμένας ἐπισκέψεις. Ἐπεσκέψαντο δὲ Αὐτὴν οἱ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων, αἱ ΑΑ. ΕΕ. οἱ πρεσβευταὶ Ρωσίας Ζηνόβιου μετὰ τοῦ συμβούλου τῆς πρεσβείας Στσερμπάτσου, Σερβίας Γκρούιτς καὶ Μαυροβουνίου Βάκιτς. Οἱ ἐγκριτοὶ ὁμογενεῖς λογάδες ἐξοχώτατοι Κ. Καραθεοδωρῇ, Στέφανος Μοσοῦρος, Β. Σαρχιώτης, Ν. Σγουρίδης, Α. Μαυρογένης, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὁ ἱερεὺς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας Θεόδωρος Δάουλιγκ, οἱ πρόεδροι διαφόρων

Σωματείων, οἱ Σχολάρχαι μετὰ τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου τῶν ἀνωτέρων παρ' ἡμῖν παιδευτηρίων, οἱ προϊστάμενοι τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πᾶρπολλοὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες.

Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι συνεχάρησαν οἱ παναγιώτατοι Πατριάρχαι πρώην Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος ὁ Η', καὶ Ἀνθίμος ὁ Ζ', ἡ Α. Μ. ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν οἱ μητροπολῖται τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οἱ πατριάρχαι τῶν ἀνατολικῶν καὶ καθολικῶν ἀρμενίων δι' ἰδιαιτέρων ἀπεσταλμένων αὐτῶν, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Προχθὲς δὲ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ν. Παρίση, καὶ ὁ ἐνταῦθα πρέκτωρ τῆς ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας κ. Γκέσωφ.

Τῇ Τετάρτῃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀντεπεσκέψατο πάντας τοὺς σεβασμιωτάτους ἁγίους συνοδικούς.

Προχθὲς ἦγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐορτὴν ὁ ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν μητροπολίτης Μηθύμνης Στέφανος, ὃς καὶ ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐδέξατο τὰς συγχαρητηρίους ἐπισκέψεις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τῆς Α. Ε. τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτου, τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν καὶ πλείστων ἄλλων ἐγκρίτων κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν φίλων.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι πλείστα διεβιβάσθησαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐκ τε τῆς ἐπαρχίας Αὐτῆς καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν.

— *Ἀρτεπισκέψεις.* — Χθὲς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν συνοδίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἰωάννου Τανταλίδου ἀντεπεσκέψατο τοὺς πρεσβευτὰς Ρωσίας, Ἑλλάδος, Σερβίας, καὶ Μαυροβουνίου.

Χθὲς ἡ Α. Π. ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ἀντεπεσκέψατο ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὸν ἱερέα τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας Θεόδωρον Δάουλιγκ.

— *Ἐπέτειος ὀνόματος.* — Ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε προχθὲς τὰς συγχαρητηρίους αὐτοῦ εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῇ Α. Ε. τῷ Σ. Μουτούρφ βέη, μέλει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ τῷ ἐγκρίτῳ ἱατρῷ Σ. Νηρλῇ, ἄγουσι τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν, διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου.

Τηλεγραφικῶς δὲ τῷ ἐν Βρυξέλλαις τέως πρεσβευτῇ τῆς Τουρκίας Στ. Καραθεοδωρῇ, τῷ Σ. Χρυσίδῃ βέη καὶ Σ. Κρέστοβιτς, βοηθοῖς διοικηταῖς τῶν νομῶν Ἰωαννίνων καὶ Βιτωλίων.

— *Μετόχιον Π. Τάφου.* — Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς ἡ Α. Σ. ὁ ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως Ἀρτέμιος ἐπίτροπος τοῦ Π. Τάφου ἐδέξατο τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἁγίων

συνοδικῶν, τῶν ἐξισχωτάτων πρεσβυτέρων Ρωσίας, Σερβίας, Μυροβορνίου, Ἑλλάδος καὶ πολλῶν ἄλλων λογίων ὁμογενῶν καὶ ἐγκρίτων κληρικῶν.

— *Ἀπόδοσις Ἱ. Ναοῦ.* — Καθ' ἃς διαβιβάζει ἐπισήμους πληροφορίας τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὁ Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, ἀπεδόθη ὁ ἐν Στενερμάχῳ ἱερός Νχὸς τοῖς δικαιοῦχοις ὀρθοδόξοις ἑλλήσι, τοῦθ' ὅπερ εὐφρόσυνον παρέχεν ἐντύπωσιν.

— *Μητροπολίται Ρόδου καὶ Μαρωνείας.* — Οἱ πανιερώτατοι μητροπολίται Ρόδου Ἰωάννης καὶ Μαρωνείας Κωνσταντῖος τηλεγραφικῶς ἠγγείλαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι αἰσίως ἀφίκοντο εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν καὶ θερμῶς ἔτυχον ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς ποιμ. τοῖς αὐτῶν.

— *Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος.* — Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ἐλασσῶνος Πολύκαρπος, προπεμφθεὶς ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων αὐτοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 3908 καὶ ἡμερομηνίαν 10 Ἰουλίου 1900 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀναστασίας Φλωρίδου, θυγατρὸς Μιχαὴλ Γουροπούλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Στεφάνου Φλωρίδου.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἄλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδεδωμένης ἀποφάσεως μέσων ὀριζομένης προθεσμίας, ἥτοι τριάκοντα καὶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἄνω εἰρημένων φύλλων δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τὴν ἀνακοπὴν, καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίαν ἡμέραν ἐπὶ ἐφέσει, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν αὐτῷ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πενήκοντα καὶ τέσσαρα (ἀριθμ. 654) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυδαῖς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκ. 3017 καὶ ἡμερομηνίαν 25 Μαΐου 1900 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Σταματίας Γ. Κυριαζίδου, θυγατρὸς Χρήστου Μητσοπούλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Κυριαζίδου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἄλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὀριζομένης προθεσμίας, ἥτοι τριάκοντα καὶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων ὡς ἄνω δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίαν ἡμέραν ἐπὶ ἐφέσει, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν αὐτῷ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρα (ἀριθμ. 644), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 7 Αὐγούστου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυδαῖς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

Ἐξεδόθη ἄρτι

ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ, περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν ἀκολουθίαν ἐπιστάσις καὶ φροντίδι τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ πολλῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ἐπὶ χάρτου ἀρίστου καὶ μετὰ εἰκόνων εὐρωπαϊκῶν ἐκτυπωθέν· σελ. 15'. — 544 εἰς μέγα δον· τιμᾶται πανόδετον ἀργ. Γρ. 18, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Χρ. Φρ. 3 3/4. Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον ἀργ. Γρ. 24, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Χρ. Φρ. 5.

Κεντρικὴ καὶ μόνη ἀποθήκη ἐν τῷ ἐν Γαλατῇ Κων/πόλεως βιβλιοπωλείῳ «**Δεπάδτα, Σφύρα, Γεράδου**», ὁδῷ Μαχμουδιέ, ἀριθ. 5, παραπλεύρως τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

1948

HB OHY

878895

07/04/23

Σ.Π. 426289

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

- † Ο ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ο Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† Ο Μ. Ἀρχιδιάκονος ΛΑΤΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΣΙΛΑΔΗΣ (συντάκτης)

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΛΗΞΑΝ Κ' ΕΤΟΣ
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΗΣ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΑΛΗΘΕΙΑΣ,"
ΜΕΤΑΣΧΟΝΤΕΣ

- † Ἡ Α. Μ. ὁ πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων ΜΑΛΑΧΙΑΣ
† Ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας ΑΝΘΙΜΟΣ
† Ὁ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ
† Ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ
† Ὁ Σεβαστείας ΑΝΘΙΜΟΣ
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ἀρχιμ. Μ. ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.
† Ἀρχιμ. ΦΩΤΙΟΣ, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου
† Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ ΦΟΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ
† Ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΣ, ἡγούμενος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
† Ἀρχιμ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης
Α. Ε. ΚΟΠΑΣΗΣ, Μ. Ρήτωρ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων, μέλος τοῦ Συμ-
βουλίου τοῦ Κράτους κτλ.
Μ. ΓΕΔΕΩΝ, Μέγας Χαρτοφύλαξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας
Ἱεροδ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΗΠΕΡΑΣ, καθηγητὴς τῆς Θεολογίας
Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΕΡΑΜΕΥΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ μοναχὸς
Π. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ, καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς
ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, διάκονος
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, ἐφημέριος Σταυροδρομίου
ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΠΑΠΑ ΠΑΪΣΙΟΥ, ἱεροκέρυξ Κοντοσκαλίου
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Β' γραμματεὺς τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ ἱεροδιάκονος Βατοπεδινὸς
ΛΟΥΪΖΟΣ ΗΛΙΟΥ, καθηγητὴς ἐν τῷ Ροβερτίῳ Γυμνασίῳ
Π. Κ. ΓΚΟΡΟΓΙΑΝΝΗΣ, διάκονος τῆς ἐν Γαλαζίῳ ἐλληνικῆς ἐκκλησίας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΟΥΡΑΣ, καθηγητὴς τῶν Ἀρχιγενεῶν Ἐκπαιδευτηρίων
Μ. Γ. ΘΕΟΤΟΚΑΣ, δικηγόρος
Δ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Κ' ΕΤΟΥΣ

Α'.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Α.

- Ἀστική Σχολὴ Μαρασλῆ σελ. 2, 164, 312, 410.
 Αἴνου μητροπολίτης σελ. 9.
 Ἀλεξάνδρειας Πατριάρχης σελ. 9, 18, 359, 372, 399, 437.
 Ἀρχιερατικὰ μεταθέσεις σελ. 57, 65, 401.
 Ἀβύδου ἐπίσκοπος σελ. 58.
 Ἀμασειᾶς μητροπολίτης σελ. 103.
 Ἀδριανουπόλεως μητροπολίτης σελ. 105, 330.
 Ἀφίξις σελ. 106, 256, 273, 450, 459, 468, 492.
 Ἀναπλάσεως Σύλλογος σελ. 114.
 Ἀνδρέας Συγγρός σελ. 123, 151.
 Ἀντιοχείας Πατριάρχης σελ. 186.
 Ἀμβέρσης προΐστάμενος σελ. 186.
 Ἀδεῖα ἐκκλησιαστικὴ σελ. 227, 529.
 Ἀναχώρησις σελ. 227, 281.
 Ἀδελφότης Σαρμασιχίου σελ. 227.
 Ἀρχιερεὺς Καλαίτης σελ. 265.
 Ἀντώνιος Ράλλης σελ. 266.
 Ἀπονομὴ παρασήμου σελ. 105, 281, 359, 399, 417, 442, 529, 532.
 Ἀγγελος Περδάνης σελ. 281.
 Ἀγιοταφικὴν Μετόχιον καὶ Παρθεναγωγεῖον σελ. 311, 468, 500.
 Ἀντιπρόσωποι ἐξετάσεων σελ. 312.
 Ἀλέξανδρος βασιλεὺς Σερβίας σελ. 329, 457, 548.
 Ἀπονομὴ βαθμοῦ σελ. 402, 500.
 Ἀρχιερατικαὶ Συνόδου Φώτιος σελ. 409.
 Ἀγιορειτικὸν ζήτημα σελ. 457.
 Ἀρχατζικάκης Ἰάκωβος σελ. 508.
 Ἀνδρέας Σπυθάρης σελ. 530.
 Ἀριστείας ἐπίσκοπος σελ. 532, 533, 539, 547.
 Ἀρχιδιάς ἐπίσκοπος σελ. 548.

Β.

- Βιβλιοκρισίαι σελ. 6, 15, 127, 259.
 Βελεγράδων ἐπαρχία σελ. 65, 103, 114, 122, 218, 227.
 Βαφοχωρίου ἐπιτροπὴ σελ. 103.
 Βάρνης μητροπολίτης σελ. 104, 210, 314, 330, 489.
 Βιζύης μητροπολίτης σελ. 151, 169.
 Βιβλιολογία σελ. 167, 175, 495.
 Βολοτῶν Βασίλειος σελ. 186.
 Βικτωρίας αὐτοκράτειρας γενέθλια σελ. 209.
 Βολοκολάμης ἐπίσκοπος σελ. 266.
 Βασιλάδης Ἰωάννης σελ. 312.
 Βαγιαλούκας-Βιχάτσης ἐκλογὴ σελ. 313, 547.
 Βαλουκλίου προΐστάμενος σελ. 489.

Γ.

- Γρεβενῶν μητροπολίτης σελ. 121.
 Γάμοι πριγκηπίσσης Μαρίας καὶ Μ. Δουκὸς Μιχαήλοβιτς σελ. 185.
 Γάνου καὶ χώρας ἐκλογὴ σελ. 257, 258, 312, 314, 330.
 Γρηγόριος Γαροφαλίδης σελ. 490.

Δ.

- Διορισμοὶ σελ. 3, 18, 150, 177, 255, 499.
 Διάψευσις σελ. 25, 178, 273, 548.
 Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον σελ. 36, 73, 121.
 Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ σελ. 55, 57, 58, 169.
 Δήλωσις σελ. 56, 210, 359, 368, 439, 418, 455, 508, 546, 548.
 Δύο Σώματα σελ. 113, 185, 273, 281, 359, 441, 457, 467, 488.
 Δυρραχίου Βησσαρίων σελ. 114.
 Δουρουθῶ, δημοσιογράφος σελ. 266.
 Δέρκων Καλλίνικος σελ. 3: 9.
 Δράγα βασίλισσα Σερβίας σελ. 409.
 Διοκαιοσαρείας ἀρχιεπίσκοπος σελ. 459.
 Δωρεὰ σελ. 529.

Ε.

- Ἐπισκέψεις σελ. 1, 25, 36, 55, 74, 103, 105, 114, 122, 153, 218, 226, 258, 266, 312, 314, 359, 361, 417, 449, 500, 548.
 Ἐπέτειος ὀνόματος σελ. 2, 9, 25, 56, 58, 74, 103, 114, 177, 25, 226, 258, 281, 400, 409, 417, 458.
 Ἐξαρχίαι σελ. 55, 169, 218.
 Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος σελ. 56, 152, 178, 223, 228, 255, 384, 410, 492, 532.
 Ἐκκλησία Ἑλλάδος σελ. 63, 74, 321, 447.
 Ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα σελ. 74, 114, 165, 247, 314, 359, 378.
 Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν σελ. 80, 513, 530, 546.
 Ἐλευθερουπόλεως μητροπολίτης σελ. 150, 449, 459, 468, 529.
 Ἐγγραφὴ ἐκλεξίμων σελ. 151, 468, 489, 500, 529, 540, 548.
 Ἐλέη σελ. 153.
 Εἰσηγητικὴ ἐπιτροπὴ σελ. 169.
 Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ σελ. 247, 442, 449, 458, 469, 486, 500.
 Ἐκλογὴ νέων συνοδικῶν σελ. 257.
 Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος σελ. 258.
 Ἑμπορικὴ Σχολὴ Χάλκης σελ. 266.
 Ἐκκλησία Παλαιοκαθολικῶν σελ. 271.
 Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον σελ. 274.
 Ἐκκλησία Ρωσίας σελ. 282.

*Εκφρασις εὐχαριστιῶν Πατριάρχου σελ. 311.
 *Επίτροπος Π. Τάφου σελ. 402.
 *Εκκλησιαστική ἄφεςις 439, 442.
 *Εκκλησία Ἀλεξανδρείας σελ. 439, 447.
 *Εκκλησιαστικά κειμήλια σελ. 4: 9.
 *Ελασσώνος μητροπολίτης σελ. 467, 489.
 *Εθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα σελ. 491.

Z.

Ζάππειον Παρθενωγωγεῖον σελ. 151, 226, 382.
 Ζωγράφειον Γυμνάσιον σελ. 151, 282.
 Ζωσιμαία Σχολή σελ. 490.

H.

*Ηρακλείας μητροπολίτης σελ. 548.

Θ.

Θεολογική Σχολή Χάλκης σελ. 58, 65, 103, 106, 169, 311, 314, 375, 409, 417, 488, 532.
 Θεσσαλονίκης κοινοτικά σελ. 218, 361.
 Θάνατοι σελ. 321.

I.

*Ικονίου ἐπαρχία σελ. 19.
 *Ιωακείμιον σελ. 104, 274, 499.
 *Ιμβρου μητροπολίτης σελ. 1: 0.
 *Ιωαννίνων ἐπαρχία σελ. 151, 539.
 *Ιωσήφ Οἰκιάδης σελ. 178.
 *Ινδικτιὼν νέα σελ. 398.
 *Ιωαννίνων μητροπολίτης σελ. 437.
 *Ιεροσολύμων Ἐκκλησία σελ. 500.

K.

Κλήσεις σελ. 8, 24, 32, 26, 64, 72, 80, 104, 112, 120, 128, 151, 168, 176, 184, 208, 216, 224, 228, 256, 264, 272, 238, 312, 320, 328, 336, 359, 368, 376, 384, 408, 424, 448, 496.
 Κυζίκου Νικόδημος σελ. 15, 55, 114, 151.
 Κυζίκου Κωνσταντῖνος σελ. 25, 36, 491.
 Κήρυγμα θεοῦ λόγου σελ. 74, 104, 106, 114, 122, 154, 508, 514.
 Καταρτισμὸς Συνόδου σελ. 102.
 Κορυτσᾶς μητροπολίτης σελ. 121.
 Κεντρικὸν Παρθενωγωγεῖον Σταυροδρομίου σελ. 163.
 Κασσανδρείας μητροπολίτης σελ. 169, 448.
 Κοντοσκαλίου ἐγκαινία ἁγ. Κυριακῆς σελ. 218.
 Κύπρου Σωφρόνιος σελ. 218.
 Κώου μητροπολίτης σελ. 255, 371.
 Κιέβου μητροπολίτης σελ. 265, 378.
 Κύπρου ἔκκλησία σελ. 266, 282.
 Κλαυδιουπόλεως ἐκλογή σελ. 313, 330.
 Κονοπόησις σελ. 376, 547.
 Καπίτῳ ἀντιναύαρχος ρωσικοῦ στόλου σελ. 378.
 Κοντοσκαλίου ἱεροκήρυξ σελ. 437.
 Καινὴς Διαθήκης ἔκδοσις σελ. 459.
 Καστορίας μητροπολίτης σελ. 467, 489.

Λ.

Λεξικὸν Τουρκοῦ. I. Χλωροῦ σελ. 24, 548.
 Λέρου-Καλύμνου μητροπ. σελ. 210.

Λογοδοσία Σχολάρχου Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς σελ. 266, 275, 285.
 Λήμνου μητροπολίτης σελ. 458.
 Λιτίτσας » σελ. 467, 548.
 Λεόντιος Γλάνισερ πρωτοπρεσβύτερος σελ. 169.
 Λεόντοβιτς ἀντισυνταγματάρχης σελ. 547.

M.

Μετρόων καὶ Ἀθύρων Ἰωακείμ σελ. 18.
 Μονὴ Εἰκοσιφοινίσσης σελ. 18, 106, 163, 330, 459.
 Μεγάλη τοῦ Γ. Σχολῆ σελ. 25, 258, 266, 400, 458.
 Μυριοφύτου ἐκλογή σελ. 73.
 » χειροτονία σελ. 103.
 » πρώην σελ. 110.
 Μετόχιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν Μόσχᾳ σελ. 163.
 Μακασλῆ δωρεὰ σελ. 186, 491.
 Μ. Πρωτοσύγγελλος σελ. 210, 499.
 Μνημόσυνον σελ. 258, 377, 492.
 Μηθύμνης μητροπολίτης σελ. 273, 401.
 Μονὴ Κυζίκου σελ. 278.
 Μοναστηριακὰ γὰρ σελ. 329, 441.
 Μελένικου μητροπολίτης » 361.
 Μέγας Δοῦξ Ἀνδρέας Βλαδίμηρος σελ. 401.
 Μαρωνείας μητροπολίτης σελ. 409, 417.
 Μογλενῶν μητροπολίτης σελ. 447, 468.
 Μεσημβρίας μητροπολίτης σελ. 489.
 Μογλενῶν μητροπολίτης σελ. 491.
 Μηνὺς Μαράσoglous σελ. 508.

N.

Νεωκόροι σελ. 8, 24.
 Νεαπόλεως Ἀρσένιος σελ. 186.
 Νεοκαισαρείας μητροπολ. σελ. 210, 442.
 Νευροκοπίου μητροπολίτης σελ. 273, 281, 359, 361.

Ξ.

Ξανθόπουλος Δημήτριος σελ. 114.

O.

Οὐμβέρτος βασιλεὺς Ἰταλίας σελ. 321.

Π.

Πατριαρχ. προσρήσεις σελ. 9, 36, 55, 58, 66, 73, 153, 177, 217, 227, 256, 258, 329, 361, 458, 472, 500, 531.
 Πελαγονίας μητροπολίτης σελ. 2.
 Πατριάρχης ἐν τοῖς ἀνακτόροις, σελ. 25, 57, 150, 169, 209, 377, 449, 489, 539.
 Πρώην Κων|πόλεως Νεόφυτος σελ. 36.
 Πατριαρχικὴ λειτουργία σελ. 55, 102, 209, 529.
 Πατριαρχικὸν Ἀρχιεπισκοπικόν σελ. 57, 438, 508.
 Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν ἐπαρχ. σελ. 65, 121, 186, 210, 227.
 Πανάγιος Τάφος σελ. 65.
 Προικονήσου μητροπολ. σελ. 105.
 Πάσχα ἑορταὶ σελ. 161.
 Πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμος σελ. 210, 401.
 Πατριάρχου ἐκδρομὴ σελ. 217.
 Πανήγυρις ναῶν σελ. 255, 361, 468, 507.
 Πατριάρχου ἀδιαθεσία σελ. 313, 321, 361.
 Προκόπιος μητροπολίτης Ἀθηνῶν σελ. 314.
 Πατριάρχης Ἀρμενίων σελ. 361.

Προϋπολογισμός Πατριαρχείων σελ. 442.
 Πατριαρχικὸν Σκευοφυλάκιον σελ. 458.
 Πατριαρχικὸς ἐπόπτης σελ. 468, 500, 529.
 Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς σελ. 488.
 Πατριάρχ. Ναοῦ ἐπιτροπὴ σελ. 489.
 Πρωτοψάλτης Μ. Ἐκκλησίας σελ. 492.
 Πνευματικὸν Δικαστήριον Πατριαρχείων σελ. 492.
 Πατριάρχης Παλαισσύρων σελ. 538.

Ρ.

Ρόδου ἐπαρχία σελ. 65.
 Ρόδου Ἱερόθεος σελ. 375, 468.
 Ρόδου μητροπολίτης σελ. 103, 151, 169, 400, 548.
 Ρασκόλνικοι σελ. 178.
 Ρασχοπρεσβέρτης Διονύσιος σελ. 537, 548.

Σ.

Συνέντευξις σελ. 25.
 Σωζοαγθουπόλεως μητροπολίτης σελ. 56, 226, 255, 361.
 Σύνοδος σελ. 73, 150, 113, 321.
 Σιναίου ἀρχιεπίσκοπος σελ. 103.
 Σαπφὼ Λεοντιάς σελ. 104.
 Σηλυβρίας μητροπολίτης σελ. 105, 150, 314, 441, 442, 529.
 Σισανίου μητροπολίτης σελ. 106, 110, 186, 200, 210, 217, 330, 359.
 Σερβίων καὶ Κοζάνης σελ. 113, 151, 218.
 Συμβούλων ἐκλογὴ σελ. 121, 149.
 Συγχαρητήρια σελ. 161.
 Συνοδικὸι νέοι σελ. 169, 449.
 Σμύρνης μητροπολίτης σελ. 177.

Σουλτάνου ἀνάρρησις σελ. 369.
 Σουλτάνου εἰκοσιπενταετηρὶς σελ. 399, 527.
 Σάμου Γαβριήλ σελ. 400, 468.
 Σεβαστείας ἐκλογὴ σελ. 401, 409, 417.
 Σάμου ἐκλογὴ σελ. 437, 418, 442, 450, 458, 467, 489.
 Στρωμνίτης μητροπολίτης σελ. 457, 489, 529.
 Σταυροδρομίου ἀρχιερεὶς προΐσταμενος σελ. 468, 507.
 Συναϊτικὸν Μετόχιον σελ. 529.

Τ.

Τάρος ἐν Μόσχᾳ σελ. 187.
 Τάρου ἐπέτειος στέψεως σελ. 218.
 Ταϊσίνις κόμης σελ. 402.

Υ.

Υποτροφία Χρηστάκη ἐφένδη Ζωγράφου σελ. 400.
 Υπότροφοι Σουλτάνου σελ. 491.

Χ.

Χασιώτης σελ. 114.
 Χαλδείας ἐπαρχία σελ. 121, 10.
 Χειροτονία ἱερέως σελ. 153, 508, 547.
 Χοροστασία σελ. 265, 313, 409, 488, 491, 507, 531.
 Χριστοφόρος Σκαρτσίδης σελ. 266.
 Χίου μητροπολίτης σελ. 273, 399, 458, 488.
 Χριστιανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία σελ. 437.

Ω.

Ὁρολόγιον τῷ Μέγα σελ. 114, 174, 554.

Β'.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Ἡ πρώτη τοῦ νέου ἔτους σελ. 1.
 Μάξιμος ὁ Ἀγιος σελ. 4, 10.
 Ὁ Πατριάρχης Φώτιος ὡς πατὴρ ἅγιος Καθολικῆς Ἐκκλησίας σελ. 12, 95, 106.
 Μία ἐπιγραφή ἀνεξήγητος σελ. 18.
 Σχέσις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν πολιτείαν κτλ. σελ. 19, 47, 60, 74, 88.
 Τὸ Γηρομέριον Σταυροπηγιακὴ Μονὴ σελ. 23, 29.
 Ἡ δοξολογία τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ρωσικοῖς ἀνακτόροις σελ. 36.
 Ἐκκλησίαι Βυζαντιναὶ ἐξακριβούμεναι σελ. 37, 43, 58, 90, 148, 172, 195, 213.
 Περὶ φιλοδοξίας σελ. 40.
 Ἐργοτολόγιον τῆς (Οὐγαπάρ) ἀνατολικῆς ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας σελ. 45.
 Γράμμα περὶ τῆς Μονῆς τοῦ Προδρόμου Πέτρας σελ. 51.
 Ἐπικήδειοι λέξεις εἰς τὸν Κνζίκου Νικόδημον σελ. 54.

Ὁ ἅγιος Κοσμάς σελ. 62.
 Ἀποπειρὰ πρὸς ἀποδοχὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψευδοῦς νεομάρτυρος σελ. 66.
 Χριστιανικὴ ἀπολογία, Ἰουστινὸς ὁ Φιλόσοφος σελ. 66.
 Ἐγγραφα Π. Ἀρχιεπισκόπου σελ. 69, 93, 126, 202, 239, 298, 337, 395, 434, 514, 475, 515.
 Ἀνάλεκτα Πατριαρχικῶν κωδίκων σελ. 77, 108, 145, 365, 382, 407, 416, 450, 460.
 Λόγος εἰς τὴν Α' Κυριακὴν τῆς Τεσσαρακοστῆς σελ. 81.
 Οἱ κοσμικοὶ τίτλοι καὶ αἱ τιμαὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως σελ. 86, 137.
 Τοπικὰ Ἀρχεῖα σελ. 99, 143, 227, 248.
 Κώδιξ τῆς μητροπόλεως Καστορίας σελ. 108.
 Ὁ ἅγιος Τίτος καὶ ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καθεδρικός ναὸς σελ. 115.
 Χριστιανικὴ ἀπολογία σελ. 118, 170.
 Τὸ ἐν Μόσχᾳ Μετόχιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου σελ. 122.
 Κώδιξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καστορίας σελ. 123, 140.

- Τυπική διάταξις περὶ ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ σελ. 123.
- Λόγος τῆ Γ'. Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν περὶ αὐταπαρνήσεως σελ. 126.
- Ἑπόμνημα διαλαμβάνον μερικῶς τοὺς ἀγῶνας σελ. 133.
- Λόγος τῆ Μ. Παρασκευῇ σελ. 153.
- Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου περὶ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς σελ. 159.
- Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου περὶ τῆς ἀφῆς τοῦ Κυριακοῦ Σώματος σελ. 165.
- Δικονομικά σελ. 175.
- Ἀνακρίσεις πληροφορίαι καὶ δημοσιεύσεις σελ. 178.
- Ἀνοικία χρῆσις ἀγιογραφικῶν ῥημάτων σελ. 178.
- Ἐπιγράμματα ἐπαρχίας Βελεγράδων.
- Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Φῆλιξ σελ. 181.
- Λόγος ἐκφωνηθεὶς τῇ Κυριακῇ τῶν Βατίων σελ. 188.
- Ἡ ψευδοποιήτρια Εἰρήνη σελ. 191.
- Διάλεξις περὶ πρακτικῆς θεολογίας σελ. 205, 229.
- Τὸ Κανονικὸν κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν σελ. 210, 219.
- Φιλόπατρις σύμπραξις ἐν τῷ ἔργῳ τῆς προόδου σελ. 214.
- Ἱππολύτου τοῦ Θηβαίου ὑπόμνημα σελ. 220.
- Λύσις περὶ κωλύματος γάμου ἐνεκὲν συγχύσεως τῶν ὀνομάτων σελ. 220, 227.
- Λύσις ἀπορίας περὶ κωλύματος γάμου ἐνεκὲν τριγενείας σελ. 243.
- Πατριαρχικὸν Σκευοφυλάκιον σελ. 244.
- Δύο Παλαιὰ κείμενα περὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου σελ. 252, 262, 279, 303.
- Λύσις περὶ κωλύματος γάμου ἐνεκὰ ἀγχιστείας σελ. 263.
- Ἐκκλησιαστικὴ ἐπιθεώρησις σελ. 278, 315.
- Περὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς συγχρόνου ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σελ. 286, 289.
- Περὶ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μονῆς Αὐξεντίου σελ. 294.
- Σύντομος ἀπαρίθμησις καὶ ἀνατροπὴ τῶν καινοτομιῶν κτλ. σελ. 304, 325, 331, 347.
- Τὰ Εὐαγγέλια σελ. 322.
- Περὶ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καστορίας ἱερῶν Μονῶν σελ. 316.
- Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Μηναιῶν σελ. 337, 383, 402.
- Ἱστορικὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα περὶ βασιλείας Κομνηνοῦ σελ. 352, 361, 403, 411, 445, 455.
- Ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ σελ. 372.
- Οἱ Παλαιοκαθολικοὶ καὶ ὁ Παπισμὸς σελ. 374.
- Ἀρμονία θρησκείας καὶ ἐπιστήμης σελ. 380.
- Γενναδίου μοναχοῦ (τοῦ Σχολαρίου) ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἀποτομῆς Προδρόμου σελ. 385, 430.
- Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψιν σελ. 549.
- Ἡ Παγκόσμιος ὑψώσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σελ. 410.
- Σημειώσεις τοῦ περιεχομένου τοῦ συγγράμματος Lowndes σελ. 417, 418, 425.
- Ναοὶ Κωνσταντινουπόλεως σελ. 521, 521.
- Περὶ τοῦ κατὰ τὴν ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδα ζητήματος τοῦ ἀναβαπτισμοῦ σελ. 420.
- Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Κύπρῳ σελ. 442.
- Τὸ ἀπροπαράσκευον ἡμῶν διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν σελ. 450.
- Περὶ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σιδανίου ἱερῶν μονῶν σελ. 453, 461.
- Ὁ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Χριστοφόρος σελ. 472.
- Ἑπόμνημα περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σελ. 479, 494.
- Ἡ διαφορὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου πρὸς τὸν Φιλώκειον σελ. 482, 494, 500, 511, 535, 542.
- Κώδικες τῆς ἐπαρχίας Βελεγράδων σελ. 485, 509, 525, 537, 544.
- Ἡ ἑκατοστὴ ἐπετηρὶς τῆς συστάσεως τῆς ὁμοπιστίας ἐν Ρωσίᾳ σελ. 492.
- Συφροσύνη σελ. 500.
- Γερμανὸς ἐπιστῆμων περὶ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας σελ. 534.
- Ἡ δεισιδαιμονία σελ. 540, 552.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Κ' ΕΤΟΥΣ.